

Szalézi Értesítő

2019/3

Le kiség
ELŐKÉSZÜLET
AZ EUCHARISZTIKUS
KONGRESSZUSRA 6.

Formáció
NYÁRI ÉLMÉNYEKBEN
„ELMERÜLVE”

Tábori beszámolók

Istené és a fiataloké örökre

Ilodigwe Chekwube Emmanuel SDB örökfogadalma

Örömteli esemény helyszíne volt július 27-én a péliföldszentkereszti kegytemplom: Ilodigwe Chekwube Emmanuel szalézi szerzetesnövendék, nigériai misszionárius ünnepi szentmise keretében letette szerzetesi örökfogadalmát Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök kezébe, ezzel átadva magát az Úrnak Don Bosco Szalézi Társaságában. A BoscoFesztben résztvevő fiatalok is jelen voltak az eseményen. Manapság elég nehéz valamire azt mondani: „Örökre!” Csak a kegyelemmel lehetséges, de azzal igen. Ugyanakkor jó érzés, hogy Jézus meghívott, néven szólított és szüksége van rám, hogy szaléziként a megváltás művét tudjam munkálni.

Ez az ünnepi alkalom a többi szalézi szerzetesnek is lehetőséget kínált arra, hogy felszítsa magában az örökfogadalom kegyelmét, a Szalézi Család tagjainak pedig, hogy elmélyüljenek az elkötelezettségükben, a Don Bosco lelkisége szerinti élet kegyelmét kérve a Jóistentől. Különös szépsége volt ennek az ünnepi alkalomnak a fiatalok jelenléte, hiszen a BoscoFesztben résztvevő közel kétszáz fiatal is együtt ünnepelt a szerzetesekkel, hiszen pont azért tartották éppen Péliföldszentkereszten ezt a kimagasló eseményt, hogy a fiatalokat is bekapcsolják, legyen eggyé ez az ünnep, végtére is egyértelmű, hogy a szaléziak ott vannak, ahol a fiatalok.

A másik ok Péliföldszentkeresztnek a magyar szalézi történelemben elfoglalt különleges helye, hiszen minden, ami a magyar salesianumban született, az innen indult el 1913 novemberében. Rengeteg szalézi imádkozott, küzdött itt, tett első vagy éppen örökfogadalmat. Sokan készültek itt a szerzetesi életre, tanultak teológiát, és közülük sokan misszióba mentek. A legismertebb magyar misszionárius talán Vándor József atya, aki a közelben, Dorogon született, és pont a novíciátus alatt érett meg benne a missziós gondolat, amely a távoli Kubába vezette. De nem csak ő, sokan mások is indultak innen missziós küldetésükre, és most Emmanuel ide érkezik – mint ahogy őelőtte is ide érkeztek a misszionárius rendtársak. Van ebben egy dinamika, egy kegyelmi erő, amiért hálát adhatunk a Jóistennek.

Emmanuel sokat köszönhet a családjának, ahonnan indult, tartományának, amely elküldte őt nekünk és mindazoknak, akik szerzetesi útján segítették. Ugyanakkor, megköszönjük a rendfőnök atyának azt a nagy szívet, amellyel nekünk, magyaroknak ajándékozta őt. Hálát adunk a hivatásáért és kérjük a rendtársakat, hogy legyenek támaszai Emmanuel igenjének, amit ma kimond. „Mindannyiótokat pedig arra kérlek, hogy kísérjétek el őt imádsággal, segítséggel, jószándékkal, támogatással, hiszen egy szerzetesi hivatás számára is nagyon fontos, hogy a környezete milyen módon veszi körül. Ezt kérem Emmanuel számra, de az egész Magyar Tartomány számára” – zárta prédikációját Ábrahám Béla tartományfőnök atya.

Emmanuel édesanyja, Juliana asszony az első sorból követte fiát, vele együtt imádkozott és örvendezett a szertartás után. A felemelő eseményen részt vett a Magyar Szalézi Tartomány számos szerzetese, eljöttek minden rendházból, hogy együtt legyenek ezen a napon, de eljött az anglofön Nyugat-Afrikai Tartomány (AFW), Emmanuel eredeti tartományának tartományfőnöke, Michael Karikunne szalézi atya és korábbi ekonómusa, Günther Mayer testvér, valamint Martin Lastarte atya, a missziós dikasztérium tagja Rómából. Sokan eljöttek az óbudai kápolnaközösségből is, ahol Emmanuel jelenleg teljesíti szerzetesi szolgálatát, de az örökfogadalom utáni énekes, táncos vigasság főszereplői mégis a fiatalok voltak.

Miután a mise végén az ünnepi menet elhagyta a kegytemplomot, kitörték az indulatok és valódi örömmünep vette kezdetét!

Péliföldszentkereszt ismét tanúja volt egy hamisítatlanul szalézi ünnepnek, amelynek középpontjában egy apró, fekete, fiatal szerzetes széles mosollyal, nagylelkűen felajánlotta életét, teljes, egész önmagát Istennek és a fiataloknak. Örökre.

Lengyel Erzsébet

Induljunk ki az evangéliumból

A keresztény élet, ahogyan gyakran hangsúlyozzuk, nem egy vallásos tanítás és nem egy ideológia. Még kevésbé jelenti a világ értelmezését vagy filozófiai magyarázatát, se erkölcsrendszert vagy csupán szertartások összességét. Inkább egy olyan személy befogadását jelenti, akiben az Isten teljessége lakik, aki megjelent és még mindig jelen van az emberek között. A kereszténységről akkor szerzünk tapasztalatot, ha megismerjük Jézus Krisztust, és pedig úgy, ahogy a Biblia mutatja be Őt; ha elfogadjuk az üdvösségnek azt az eseményét, ami Őbenne és Ővele valósult meg az emberiség történetében.

Megállni Krisztus előtt és misztériumába belemerülni olyasmint idézhet elő, mint amikor valaki elvész egy rengetegben. Elég, ha Szent Pál eszmélődéseire, a liturgikus cselekményekre, a keresztény irodalomra, a népi vallásosság jelenségeire, a misztikusok tapasztalataira gondolunk. Akik megismerték, azok gondolatait, érzelmeit Ő foglalkoztatja, Ő áll a közösség életének középpontjában, Ő az emberiség lelkiismerete.

Másrészt, Jézus személye és története körüli igazságot ma sok veszély fenyegeti. Ez tipikusan a mai kultúrából és az evangelizáció mai állapotából adódik.

Az első és legszembetűnőbb az, hogy kihagy az emberek memóriája, nem tartják meg emlékezetükben a dolgokat, s nem adnak elég teret a kellő tájékozódásnak. A felnőttek között is egyre növekszik az a réteg, aki nagyon keveset hall Jézusról. Jézus alakja eltűnőben van nemcsak a kultúra horizontján, hanem sok személy lelkiismeretéből és mentalitásából.

Egy másik veszély abban áll, hogy Krisztus személyét és eseményét csak töredékesen és szubjektív módon értékelik, és gyökerében kiragadják konkrét történelmi szerepét. A már csökkenő erejű „forradalmár”, vagy „félíg hippy” Krisztus-kép helyébe a „kaleidoszkóp” Jézus-kép lépett, amit bárki saját tetszése szerint állít fel.

A harmadik veszély még rafináltabb: a

vallásos gondolkodás köréhez tartozik és nem ritkán jó szándék vezetheti: különböző vallások között megtalálni a közös pontot, majd felismerni a „Semina Verbi”, vagyis az Ige töredékeit, ezáltal új utat találni a dialógusra a tolerancia légkörében. Ez nem más, mint Krisztust egyéb vallások mestereivel, mint „üdvösség-közvetőként”, egy szintre helyezni, a kereszténységet egy vonalba állítani mások Isten-tapasztalatával, még ha adott esetben Krisztusnak kiemelt helyet biztosítanak is a többi vallásalapító fölött. Az érvelés az, hogy az egyetlen üdvösségtervet az emberek más-más, egymást kiegészítő úton találják meg.

E helyzet láttán vessünk tekintetet mindenek előtt a názáreti Jézus történetére.

Az apostolok hithirdetésének ez volt a központi témája és azt követően a Krisztus körüli eszmélődés kiindulópontja. Majdnem minden nagy lelkiismereti és szellemi hagyomány Jézus történetét tartotta szembe előtt, hogy megtérésre, életreformra buzdítson, hogy az ember Krisztus szerint cselekedjen, s törekedjen vele azonosulni.

Jézus történetét az Evangéliumokban találjuk meg. Azokból tudni, mikor, hol, milyen szociális, politikai és vallási közegeben jött erre a világra. Van egy sajátosságuk: céljuk egy üzenetet, kinyilatkoztatást átadni. Rámutatni arra, az emberek hogyan fogadták el Jézust tetteiben, szavaiban, cselekedetei által, hallgattak-e rá, vagy ellenszegültek, mellette voltak-e vagy üldözték: ezeken keresztül ismerteti meg Isten az embereknek és a világnak felajánlott végleges üdvösségtervét, annak feltételeit és útját. Ezért amit az Evangéliumok elmondanak, az nem csak egyszerű tudósítás, hanem autentikus hit közvetítése; időszerűvé teszik az üdvösség eseményét, annak igényét ébresztik, arra indítanak, hogy tegyünk meg azt, amit az üdvösség ismerete tanácsol.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

2019 őszi–téli szalézi programnaptár

2019. szeptember 8. Róma – Genzano
Első fogadalom ünnepélyes letétele

**2019. szeptember 13. péntek,
Péliföldszentkereszt**
Tartományi Rekollakció SDB

**2019. szeptember 14. szombat,
Péliföldszentkereszt**
Ars Sacra — Missziós délután 15 órától

**2019. szeptember 15. vasárnap,
Péliföldszentkereszt**
Szent Kereszt Felmagasztalása búcsú;
szentmise 10 órakor

2019. szeptember 21. Budapest
Forráspont: Budapest, BOK Csarnok

2019. szeptember 27-29. Pécs
KATTÁRS

**2019. szeptember 30. hétfő,
Nyergesújfalu**
100 éves a nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskola – ünnepi szentmise; vezeti Schönberger Jenő szatmári megyéspüspök

2019. október, Péliföldszentkereszt
Gerecse Natúrpark Látogatóközpont ünnepélyes átadása

2019. október 24., Clarisseum
Tartományfőnöki Konzultáció – vezeti P. Tadeusz Rozmus SDB

2019. október 25., péntek, Budapest
Boldog Sándor István és társai sírhelyének ünnepélyes megáldása, Új köztemető 301 parcella

**2019. október 25-27.,
Péliföldszentkereszt**
Don Bosco pedagógiája – nevelők, tanárok részére; péntek 18 órától vasárnap 14 óráig, vezeti P. Ábrahám Béla SDB

**2019. november 8-10.,
Péliföldszentkereszt**
Szalézi munkatársak Fóruma

**2019. november 10-16.,
Péliföldszentkereszt**
SDB őszi lelkigyakorlat, vezeti Barta Szabolcs lazarista tartományfőnök.

**2019. december 13-15.,
Péliföldszentkereszt**
Felnőttek adventi lelkigyakorlata, vezeti: P. Ábrahám Béla SDB

2019. december 28., szombat
Új tartományfőnök beiktatása.
A helyszín egyeztetés alatt.

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Jézus és világunk keresztrefeszítettjei

A római irodámban egy feszület van, amely nagyon sokatmondó számomra. A perui szaléziaktól kaptam, amikor meglátogattam őket.

Ez egy kereszt (ahogy mindannyian tudjuk, a kereszténység jelképe), de nem a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus függ rajta, hanem egy szegény gyermek. Az üzenet világos és nagyon erős: **a mi Urunkat, Jézust keresztre feszítették azokban, akiket a mai világban keresztre feszítenek.**

Nem szeretnék elszomorítani benneteket, kedves barátaim, a Szalézi Értesítő olvasói. Sokkal kevésbé szeretnék „bűnös lelkiismeretfurdalást” ébreszteni benneteket. De szeretném feltenni nektek azt a kérdést, amit nagyon gyakran felteszek magamnak: „Valóban képtelenek vagyunk ezt a világot igazságosabbá tenni? Soha nem fog sikerülni?” Azt akarom hinni, hogy sikerrel járhatunk, hogy ez lehetséges, és hogy lassan-lassan, apró lépésekkel haladunk előre. De még hosszú utat kell megtenni! Azért mondom ezt nektek, mert az elmúlt hat évben, miközben a világ szalézi helyeire ellátogattam, **sok keresztre feszítéssel** találkoztam. A kifejezés erős, de nem tudom, hogyan tudnám másképp meghatározni azt, amit láttam.

- Keresztre feszítették azokat az utcagyerekeket, akikkel találkoztam szalézi műveinkben Kolumbiában, Srí Lankán, Luandában, Angolában (és sok más helyen, ahol sajnos a gyermekek a világ utcáin élnek). Még ebben a pillanatban is kóborolnak és lopva vadásznak, mint patkányok a világ sok (túl sok!) városának nyomornegyedében.
- Keresztre feszítették azokat a serdülőket, akikkel a kolumbiai Ciudad Don Boscóban találkoztam, akiket erőszakkal toboroztak a FARC gerillaszervezetbe, és időnként arra kényszerítették, hogy megöljék a saját rokonaikat.
- Az irodámban levő kereszthez hasonló keresztre voltak felfeszítve azok a tizenévesek és kislányok, akiket szexuálisan bántalmaztak Sierra Leone fővárosában, Freetownban. Velük már biztonságban találkoztam az ottani szalézi házban, de sokan még mindig az utcákon vannak, vagy a kegyetlen, maffia típusú csoportok tartják fogva őket.
- Keresztre vannak feszítve azok a fiúk és lányok, akikkel a ghánai Don Bosco házban találkoztam, akiket a szerverkereskedelemmel foglalkozó maffia kezéből mentettek ki. Aznap, amikor megérkeztem, kilenc kislánnyal találkoztam, akiket ezek a gengszterek „halálra ítélték”. Szerencsére az isteni Gondviselés révén a rendőrség az utolsó pillanatban megmentette őket és elhozta a szalézi házba. De hányan veszítették életüket ebben a szörnyű

kereskedelemben? Hányat adnak el, vásárolnak vagy csonkítanak meg még ma is?

- Keresztre feszítették azokat a tizenéveseket, akiket tisztességes tárgyalás nélkül évekig börtönben tartottak. A szalézi rendtársaink minden nap látogatják őket, de az elvárásaik minimálisak. A börtönben levő fiatalok közül néhányan nagyon betegek. Nincs semmilyen reményük. Egyedül Isten.
- Keresztre feszítették voltak azoknak a nemzeteknek a lányai, akiket meglátogattam, és akik naponta tizenkét órát kénytelenek dolgozni félelmetes körülmények között. Megegyeztünk, hogy engedik őket iskolába járni, de az elsők, akik ellenálltak, a saját családjai voltak, mert féltek, hogy akkor nélkülözniük kell a bérüket (bármennyire is kevés legyen az).
- Sok éven át keresztre voltak feszítve a brazil bororo és xavante népek családjai, akiket azzal fenyegettek, hogy a hatalmas földbirtokosok (os facendeiros) elveszik a földjeiket. Keresztre feszítették még azzal is, hogy lelőtték a mi szalézi rendtársunkat, Rudolf Lunkenbein atyát

és az indián Simaót, akik meg akarták védeni őket.

- Keresztre van feszítve az a több száz árva gyermek, akikkel Aleppóban találkoztam. Mert egy abszurd, számukra érthetetlen háború megfosztotta őket a családtól, a jövőtől és a reménytől.
- Jézusért keresztre feszítették az elmúlt hónapokban César Antonio és Fernando Hernandez atyákat, akiket meggyilkoltak Burkina Fasóban.
- E világ keresztre feszítettjei mindazok a férfiak, nők és gyermekek, akik az álmaikkal együtt a Földközi-tengerbe veszttek, mert az emberkereskedők elhagyták őket, miután óriási összegeket fizettek minden egyes „átkelésért” (milyen ironia, hogy útjukat „átkelésnek” hívják).
- Keresztre feszített Óscar Alberto Martínez, aki elhagyta Salvadort és Rio Grandénál két éves kislányát, Valeriat ölelve halt meg.

Minden kontinensen és minden nemzetben találkoztam keresztrefeszítettekkel.

Valami egyszerűt szeretnék mondani ma nektek: én elutasítom, nekünk el kell utasítanunk, hogy ezek a valóságok, ame-

lyekben a szegények olyan magas árat fizetnek, számunkra általánossá, megszokottá és természetessé válnak. Ellen kell állnunk azoknak, akik úgy gondolják, hogy „ez a fizetendő ár”. A háborúban alkalmazott képmutató és militáns nyelvben a „járulékos károk” kifejezést használják - de soha, SOHA nem szabad a halált, az emberi élet elvesztését „járulékos károknak” tekinteni!

És oly sok keresztre feszítés ellenére lelkiismeretünk és éber szemünk kell hogy legyen, ami nem engedi, hogy ezeket a dolgokat elkerülhetetlennek tekintsük. Nagyon ébernek kell lennünk, hogy elítéljük mindazt, ami elítélhető. Annyira aktívnak kell lennünk, hogy meglássuk, mit kell tennünk, hogyan és kivel tudjuk egyesíteni az erőket.

A történelem nagy emberei, az egyszerre nagy és egyszerű szentek megtették ezt. Kezdve a mi szeretett Don Boscónkkal, aki egész életében harcolt az igazságtalanság és a visszaélés minden formája ellen.

Végezetül, barátaim: amikor legközelebb egy feszületre gondoltok, emlékezzetek ezekre a szavakra, mivel valószínűleg – és ezt fájdalommal mondom – még mindig vannak keresztre feszített nők, férfiak és gyermekek.

Lelkiség – Előkészület az Eucharisztikus Kongresszusra 6. rész
P. Szikszay Sándor SDB

Az Eucharisztikus Asszony: Az Egyház anyja és példaképe

1.
Az Eucharisztia legfontosabb mozzanataiként, mint Krisztus értünk vállalt áldozatát, nekünk készített szent lakomáját és számunkra állandósított imáandó jelenlétét szemléljük, ahogy a szentmisében, a szentáldozásban és a szentségimádásban mindez megvalósul.

A befejező elmélkedésben – nem csak illendőségből, hanem az eddigiekből természetesen következő módon –, az eucharisztikus Jézusnak és az ő édesanyjának, Máriának kapcsolatát próbáljuk megfogalmazni, megérteni és elmélyíteni.

Ez azt jelenti, hogy igyekszünk személyes és közösségi hitéletünkben ezt a szoros kapcsolatot átélni és valóra váltani annak következményeivel és követelményeivel együtt.

A Katolikus Egyház Katekizmusa azt írja, hogy „az Eucharishtiában Krisztus ugyanazt a testet adja, amelyet a kereszten értünk adott (áldozatul), és a vér is ugyanaz, amelyet kiontott” (1365).

Az Eucharishtiát úgy tekinthetjük, mint

kaput, amelyet Krisztus megnyitott nekünk, hogy Isten világába rajta keresztül beléphessünk. Ezen a kapun először Mária lépett be. Kimondta a maga „Igen”-jét Istennek, világra hozta és nekünk adta Fia testét, amellyel az Oltáriszentségben találkozunk.

Meg kell vallani, hogy Mária és az Eucharisztia viszonyáról nemigen szoktak írni és beszélni. Emögött minden bizonynyal ott van az a tény is, hogy az evangéliumok nem beszélnek Mária és az Eucharisztia kapcsolatáról. Nem csak a Szentírás, de a szenthagyomány sem igen beszél erről a kapcsolatáról. Ám abban a folyamatban, amelyben az Eucharisztia hitigazsága az évszázadok során egyre gazdagabb pompájában kibontakozott, kivrágzott, elérkezett annak az ideje is, hogy megfogalmazzuk a Boldogságos Szűz Mária és az Oltáriszentség kapcsolatát is. Az Eucharisztikus Viágkongresszusok története az utóbbi mintegy 150 évben meggyőzően bizonyítja, hogy igenis érlelődött a krisztushívők gondolkodásában, a hittudományban és az Egy-

ház Tanítóhivatalának megnyilatkozásaiban is ez a gondolat. Szent II. János Pál pápa 26 éves pápaságának utolsó éveiben kiadott és többször idézett körlevele „*Ecclesia de Eucharistia*” „Az Egyház az Eucharishtiából él” végre megfogalmazta azt a képet, amely szerint Mária az Eucharisztikus Asszony egész életében. Ő Jézus és az Egyház anyja, egyzersmind az Egyház példaképe, akinek iskolájában egyre közelebb jutunk és egyre inkább hasonlóká válunk Jézushoz. „Hallgassuk a Szent Szület, Máriát, akiben minden másnál jobban megjelenik az Eucharisztikus Misztérium, mint a világosság titka.” (62. p.) Ezért is fogalmazta meg János Pál pápa a Világosság Olvasójának titkai között utolsóként az Eucharishtiáról szólót: „Jézus, aki az Eucharishtiában nekünk adta önmagát.” Mária mélyen belefónódott a megváltás művébe. „Az áldozatul adott és a szentségi jelekben megjelenő test ugyanaz, mint amelyet ő fogant a méhében!” (56.p.) Egy középkori himnusz ezekkel a szavakkal köszönti Krisztus

Testét az Oltáriszentségben:

„Üdvözlégy szent Test,
ki szűztől születél,
és a kereszten kinhalált szenvedtél.
Kinek átszúrt oldalából
víz csorgott és drága vér,
életünkben-halálunkban
te légy erőnk, szent Kenyér.”

(A betegek áldoztatása előtt szoktuk imádkozni ezt az eredetileg latin nyelvű himnuszt: *Ave verum corpus*. Ennek legismertebb zenei feldolgozása Mozart kórusműve, melyet a zeneszerző a halála évében komponált.) „Üdvözlégy szent Test, ki szűztől születél” – e kezdősorhoz kapcsolódva János Pál pápa beszélt egy alkalommal Mária és az Eucharisztia kapcsolatáról egyik prédikációjában: Szűz Mária „adta az Úrnak az ártatlan Testet és a drága Vért, amelyet az oltáron kapunk. Ez a Test és ez az isteni Vér a szeretet szentségévé vált mindenki számára. Minden szentmise által bensőséges kapcsolatba lépünk az Anyával (is), akinek áldozata ugyanúgy megjelenik itt, ahogyan Fiának áldozata az átváltoztatás szavaiban”. (Dajczev, 109) Nem szerethetjük az Eucharisziát úgy, hogy ne legyünk hálásak annak, aki Krisztusnak emberi testet adott. Nem lenne Eucharisztia Mária nélkül! Nem érthetjük meg az Eucharisziát, ha nem értjük a megtestesülést. „Mária bizonyos értelemben már az Eucharisztia alapítása előtt gyakorolta eucharisztikus hitét azaz, hogy följánlotta szűzi méhét Isten Igéje megtestesüléséhez. Az Eucharisztia, miközben a szenvedésre és föltámadásra emlékeztet, folytatja a megtestesülést. Mária az angyali üdvözlétkor a test és a vér fizikai valóságában is magába fogadta Isten Fiát, elővételezve azt, ami bizonyos mértékben szentségileg minden hívőben megtörténik, aki a kenyér és a bor színében magához veszi az Úr testét és véré.”

„Amikor Mária méhében hordozta a megtestesült Igét, »tabernákulummá«, a történelem első tabernákulumává lett.” „És Mária elragadtatott tekintete, amelylyel szemlélte az éppen megszületett Krisztust, s ahogyan a karjába zárta őt, nem annak az elmondhatatlan szeretetnek a mintaképe – kérdezi János Pál pápa –, melynek minden szentáldozásunkat el kellene töltenie?” (EE 55.)

Kérjük Máriát, hogy amint ő egykor testébe fogadta Fiát, alakítsa most a mi szívünket tabernákulummá, ahol szüntele-

nül imádkozhatjuk az Urat.

2.

A nagybőjti péntek ma is meghatározó áhítatgyakorlata, megszentelt hagyománya a keresztút. Változatos, tartalmas – mondhatnám így is: szebbnél szebb elmélkedések hangzanak el minden alkalommal, és hasonlóképpen változatos keresztúti énekek teszik igazi lelki élménnyé ezeket a keresztútjárásokat.

2017-ben került ki a nyomdából egy eddig kiadatlan kis füzet, melynek címe: *Keresztút az Oltáriszentség előtt*. Szerzője Werner Alajos atya, aki kortársunk volt: 1978-ban hunyt el 73 éves korában. De nem csak kortársunk volt, hanem az én papi generációmnak szinte rajongva tisztelt és szeretett mestere, példaképe. A Regnum Marianum papi közösség kimagasló tagja és egyik vezetője volt, egy szersmind a magyar egyházzenei élet, az egyházi kóruséneklés meghatározó egyénisége. Azokban az évtizedekben, amikor az egyházhűség, a tevékeny, kezdeményező hivatásszeretet „jutalma” többek, sőt, sokak számára a háttérbeszórítás és a fizikai megpróbáltatás, így a börtön volt.

Az 1938-as budapesti Eucharisztikus Világkongresszusra visszagondolva megemlékezem Werner Alajos atyáról úgy is, mint aki ezen a kongresszuson száztagú fiúkórusával, pontos latin nevén a *Schola Cantorum Sabariensis*-sel, magyarul a szombathelyi székesegyházi fiúkórusával, az ünnepségek egyik szívet melengető színföntjét jelentette liturgikus énekével, de megjelenésével is. Aztán jött a világháború, mely után a kórus működése lehetetlenné vált. Werner atya Pestre került, először a Regnum Marianum élére, majd annak fől számolása után kántorként, s még egy ideig karnagyként működött a máriaremetei kegytemplomban. S mivel az ifjúsági lekipásztorkodást sem hagyta abba, amit akkoriban államellenes tevékenységnek tekintettek, kétszer is letartóztatták, s az ún. „regnumi perekben” két részletben öt évet töltött börtönben. Kiváló volt a szervezésben, az egyházi zenében, az imádságban, a szenvedésben és a jótékonykodásban – mondta temetésén paptársa és barátja, Székely László papköltő. A börtönben fogalmazódott meg benne a Fogolykiváltó Boldogasszony tiszteletére írt *Mercedes mise*, az ún. Werner-mise, amely ma már a második leggyakrabban és általánosan énekelt magyar mise, Ko-

dály Zoltáné mellett a legszebb, legmélyebb mise-ordinárium. Gazdag zenei hagyatéka mellett szinte fölfedezésként hatott a hosszú évtizedek után előkerült keresztútja, az 1951-ben (a kommunista diktatúra egyik legsötétebb évében) egy lelki gyakorlaton írt és elhangzott *Keresztút az Oltáriszentség előtt*.

Amikor a múlt évben hallottam megjelenéséről, sietve beszereztem, s néhány gondolatát megosztom veletek. Főleg azokat, amelyek mai témánkat, az Eucharisztia és Mária kapcsolatáról szólót érintik.

A keresztút tizennégy stációjából a negyedik és a tizenharmadik kifejezetten Jézus édesanyjáról is szól, pontosabban ezeknél az állomásoknál tűnik föl, jelenik meg Mária úgy, hogy ott van, hűségesen és rendíthetetlen kitartással Fia mellett, akivel együtt szenved szent compassióban. A compassio, magyarul az egyútszenvedés a keresztút alapvető jellemzője: Mária Jézussal, mi pedig Máriával.

Werner atya eucharisztikus keresztútján „elkísérjük Urunk lépteit a Golgotán, de (most) úgy, ahogy itt közöttünk, a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelen van, és a szentségház mélyén szenved el mindazon gyötremlmeket, amelyeket a kínos keresztúton szenvedett el. Fájdalma itt is megfogja a szívünket, lelkünket, itt is átalakítja a benne bízókat, itt is elszennedi háromszori elesését bennünk.

A szent színek alatt örökre közöttünk marad, hogy szenvedéseiben is megmutassa, mennyire szeret minket.”

„Osztozunk szenvedésedben, szentségi Úr Jézus Krisztus, élet és hallhatatlanság királya, kinek dicsőség, hatalom és uralom, most és mindörökké” – olvassuk a keresztút bevezető imájában.

A negyedik állomásnál ezt olvassuk: „Mária az Eucharisztia útján is elkíséri szent Fiát. Péter és apostoltársai, akik esküdöztek (hogy kitartanak mellette), most nincsenek itt. De a Szent Szűz, az erős asszony kiveszi részét Jézus megváltói munkájából. S amint a Szent Szűz az első, aki Jézussal végigszenvedte a keresztút állomásait, amint a szitkozódások és káromlások az ő anyai szívét is átaljadják, mint a törzsűrészek, éppúgy a keresztút állomásai az Eucharisziában az ő anyai szívében is törzsűrészeket okoznak... Az Eucharisziában is az a szent test és vér rejtőzik, amelyet Jézus Szűz Máriától kapott. S a Szent Szűz

ennek a testnek a keresztútján is részt óhajt venni.

A Szűzanya emlékezetével mutatjuk be a szent áldozatot, s vele köszönjük meg, hogy Isten Fiát nekünk adta. Minden hanyagság, feledékenység, minden káromkodás és bűn az Eucharisziával szemben a Szent Szűznek is fájdalom. Viszont minden imádás, amely lélekben és igazságban zajlik, az ő anyai szívének is örömet ad és boldogságát fokozza.”

A tizenharmadik állomásnál ezt olvasuk: „Az áldozat befejeztével a véres Isten-barányt, a kegyelem tengerét és foglalatát a Szent Szűz ölébe helyezik. S ezentúl ő lesz – mint a legrégibb magyar Mária-ének mondja – Atyaistennek drága helytartója. A fájdalmas anya szenvedései között fakadnak az élő vizek forrásai, és a fájdalmas Szűz könnyes szeme és mirhás keze által kapjuk meg Isten minden kegyelmét, az Eucharisziát is, a szentmisét is.

Amint valamikor szűzi tejével táplálta szent Fiát, úgy (most) szent Fiának testével és vérével táplálja gyermekeit. Az Eucharisztia révén leszek teljesen vérrokon Máriának és legteljesebben az ő gyermeke.”

(Idevágó ajánlott olvasmány: Sik Sándor „XIII. stáció” című verse.)

3.

Az Egyházi Tanítóhivatal, kifejezetten Szent II. János Pál pápa tanítása és egy hiteles papi személyiség, Werner Alajos atya tanúságtétele után befejezőként pillantsunk bele az egyháztörténelem kimeríthetetlenül gazdag eseményvilágába, amely igazolja, ugyanakkor megvilágítja az Eucharisztia és a Boldogságos Szűz szoros együttműködését Krisztus Egyházának utolsó 200 évében, a 19-20. században is.

Szaléziak vagyunk. Alapító Atyánk, Bosco Szent János élete és tevékenysége szinte átfogta a 19. századot, az Egyház és a pápaság nehéz, fájdalmakkal teli korszakát. Róma, a pápák székvárosa, egyszersmind a Katolikus Egyház központja, a Vatikán szorongatott helyzetbe került. Egyik oldalról, az egységes olasz állam megvalósítására törekvő liberális politikai irányzatok egyre erősödő támadása zúdult rá. Másik oldalról az egyre növekvő számú ipari munkásság körében az ún. ipari forradalom következményeként erősödtek a szociális feszültségek. Ezek a feszültségek kikezdték a vallásos-

ság hagyományos formáit, kereteit is, miközben a papság nem állt hivatásának magaslatán, s így nem volt képes az elszegényedő és elvallástalanodó munkásság, a proletár rétegek támasza és lelki vezetője lenni.

1862. május 30-án Don Bosco a következő történetet mesélte el rendtársainak és a nevelésükre bízott gyerekeknek, fiataloknak:

„Egy néhány nappal ezelőtti álmomat mondom el ma nektek. Képzeljétek el, hogy a tenger partján, egy magányos sziklán állunk. A tengeren sok-sok hajót lehet látni, amelyek tengeri csatára készülődnek. Mindegyik hajó egy náluk sokkal nagyobb hajó felé igyekszik, melyet megpróbálnak minden módon elpusztítani. A nagy hajót számos kisebb hajó veszi körül és követi, hogy azt az ellenséges flotta támadásától védjék. Az erős ellenszél és a viharos tenger is mint ha a támadókat segítené. A távolban, a tenger közepén, nem messze egymástól két hatalmas oszlop áll. Az egyik, a kisebb oszlop tetején a Szeplőtelen Szűz szobra látható, s alatt egy táblán ez a felirat: »Auxilium Christianorum – a Keresztények Segítsége.« A másik, sokkal magasabb oszlopon hatalmas szentostya ragyog, alatta egy tábla, ezekkel a szavakkal: »A hívők üdvössége.« A nagy hajó – folytatja Don Bosco – az Egyház, kapitánya a pápa, aki hajója kormányke-
rekénél állva, minden erejét megfeszítve igyekszik azt a két oszlop közé kormányozni. Az ellenséges hajók újra támadásba lendülnek – ők az Egyház ellensé-

gei –, hogy az Egyház hajóját elsüllyesz-
szék. Golyózáport zúdítanak rá, a pápát
váratlanul egy golyó eltalálja, és leha-
nyatlik. Segítői talpra állítják, de egy
újabb lövedék is eltalálja, és holtan rogy
a földre. Az ellenséges flotta hajóin győ-
zelmi üdvözlő hangzik föl. Ám a
papai hajón összegyűlt parancsnokok
azonnal megválasztják az új pápát, aki
hajóját biztosan vezeti át a két oszlop
között, s a hajó horgonyt tud vetni, meg-
menekül és célba ér.” Eddig tart Don
Bosco elbeszélése.

Bosco Szent János prófétai álma, életé-
nek és művének szakavatott ismerői kö-
zül többeknek a véleménye szerint prófé-
tai látomása, megdöbbentő erejű. Ugyan-
ez mondható el több álmáról, látomásá-
ról, vagy egyszerűen zseniális fantáziájá-
nak történeteiről is. A két oszlopról és az
Egyház üldözéséről szóló álma, látomása
a maga korában egyetlen ponton nem
teljesedett be. Az Egyház hajója a pusztulástól valóban megmenekült, de az
akkori pápának, az egyházat 32 évig irányító Boldog IX. Piusznak (1846–1878),
akit Don Bosco pápájának is neveznek,
nem esett bántódása.

Az álom vagy látomás után 119 évvel,
1981. május 13-án, a Fatimai Szűz em-
léknapján azonban gyilkos szándékú
merénylet érte II. János Pál pápát. De a
pápa – Don Bosco álmától eltérően –
nem halt meg: öt és fél óras műtéttel
sikerült az életét megmenteni, miközben
egy világ aggódott és imádkozott érte.
Mindez tehát a Fatimai Szűz emléknap-
ján történt. Maga a pápa később így ér-
telmezte az eseményeket: „A Szűzanya
megoltalmazott.” Szent II. János Pál pá-
pa még 24 éven át kormányozta az Egy-
ház hajóját, mint az egyháztörténelem
egyik legjelentősebb pápája. Az Egyház
anyja, az eucharisztikus asszony oltalma
alatt, akinek püspöki jelmondatát címez-
te: „Totus tuus – Egészen a tied.” Ugyan-
akkor – mint egész életében – az Eu-
charisztia embereként is. Ezt igazolja a
gyakran idézett két utolsó pápai megnyi-
latkozása: pápai körlevele az Oltáriszent-
ségről „Az Egyház az Eucharisziából
él”, és apostoli levele az Eucharisztia
évről, „Maradj velünk, Urunk”. Kérjük,
hogy legyen közbenjárónk és példaké-
pünk az Eucharisziához és a Szűzanya-
hoz való hűséges ragaszkodásunkban.

Életút

Ezekben a napokban, amikor gondolataimat papírra vetem, sokan kapják meg többségükben az általuk választott pályát megalapozó felsőoktatási intézménybe való felvételtől vagy elutasításról szóló értesítést. Az elutasítottak közül sokan még nagyobb elhatározással készülnek a következő évi megméretésre, de vannak olyanok is, akik elkeserednek, nincs további tervük. Ha megkérdeznénk az idén fel nem vett jelentkezőket, bizony szép számmal találnánk köztük olyanokat is, akik örülnek, mert csak a szüleik kedvéért – családi hagyomány követése, szülői álmok gyermek által való megvalósítása stb. – jelentkeztek az adott intézménybe, de az ő vágyuk más, és a jövőben azt kívánják megvalósítani. A felvettek között is lesznek olyan hallgatók, majd évek múltán dolgozók, akikben a tanulmányaik közben vagy már a végzettség utáni gyakorlatban fogalmazódik meg, hogy mégsem ez az ő útjuk. Akármelyik helyzetet is tekintjük, mindegyik komoly belső válsággal jár – valóban jól dönt-e, mit szólnak a szerettei, a munkahelyi kollégák stb. – és erős akaratérő, környezeti támogatás kell ahhoz, hogy az új választás valóban meghozza a biztosnak hitt végső döntés örömet. Mégis sokakban a család, a szeretetkapcsolatok megléte ellenére ott van egy úr, valami hiányzik. Akár több év is eltelhet, amikor véletlenül megismernek egy közösségi vagy hobbyra alkalmas tevékenységet (pl.: családok, gyermekek támogatása, önkéntes kórházi munka, cselengő gyerekek számára sporttevékenység szervezése, kézművesség, kertészkedés stb.) amelybe szívesen bekapcsolódnak, de több-kevesebb idő múlva újra érzik a hiányt. Majd egy újabb „véletlen” olyan embereket sodor az útjukba, akiknek életfelfogása, a világról alkotott elképzelése más, az ő életútjukban a hit hozta meg a harmóniát.

Természetesen a hívó emberek útja sem csupa derű és akadálymentes sikertörténet, de egészséges személyiségfejlődés esetén feldolgozási módjuk, problémamegoldásuk a veszteségek megfelelő

értelmezése, az elengedés könnyebb, ha meglátjuk, a hozzánk forduló esetében segítünk – akár szalézi szerzetes vagy munkatárs, illetve pedagógusként – az együtt gondolkodással megtalálni, hogy annak az adott dolognak mi az értelme, segítünk megfogalmaztatni, hogy mi lehet a tanulság a jövőre nézve. Mit tanultunk, mi vált hasznunkra és min kell változtatnunk. Az elérendő tökéletes szeretet és az élet értelmének megtalálása egy olyan cél, amely örök program, tele tartalommal. E program megtalálása a legnehezebb feladat. Nem csak a sajátunké, de a ránk bízott gyermekek, fiatalok életprogramjához nyújtott alapok értékkel, következetességgel való megteremtése is komoly felelősség. Amikor életútra adott értékekről, életutat meghatározó iránymutatásról beszélünk, akkor sohasem feledkezhetünk meg arról, hogy más életét nem élhetjük, azt nem határozhatjuk meg! Szülőként, pedagógusként, lelkivezetőként nehéz ezt tudomásul venni még akkor is, ha látjuk, hogy egy válsztásnak, viselkedésnek vagy életmódnak negatív következményei lesznek.

Mégis, akkor mit tehetünk? Az értékek átadásával való biztonságot, fogódzókát a nehéz élethelyzetekre, a választásainkkal járó felelősséget megtaníthatjuk. Rólunk, akár munkahelyi környezetünkől vagy az általunk vezetett gyermek és/vagy ifjúsági közösség életéből, de kitárlt történetek alapján is formálhatjuk a jó és a helytelen meglátatását, ítéleteiket, amelyeket a velük megtörtént eseményekkel is összevethetnek és a jövőre nézve is tanulságul szolgálhatnak. Fontosak az élményekkel teli programok, de talán még nagyobb nevelési hatással bírnak a mindenkinek teret engedő vagy mások hallgatását lehetővé tevő beszélgető alkalmak. Ezek lehetnek tematikusak vagy a résztvevők által előre eltervezettek, de a megkérdezettek számára a spontán beszélgetések azok, amelyek érzelmi hullámai a legemlékezetesebbek. Don Bosco megelőző pedagógiájában az esti történeteknek „Buona notte” nemcsak nyugtató, hanem nevelő szándéka is

volt. „Megtörtént, hogy az egyik kispapot a fiúk nem ismerték meg, sőt egyesek gúnyt űztek belőle. Ez pedig kezet emelt rájuk.” Don Bosco környezetében a verést nem ismerő fiúk lázadoztak, ezért Don Bosco elhatározta, hogy az esti szóban megemlíti. A verést tiltó eljárást előzőleg megbeszélte a kispappal, majd este kihangsúlyozta, igaz, hogy „nem járt el helyesen, nem lehetett tőle követelni, hogy a sérelmet birkatürelemmel viselje el. E fölött csak hősies fokú önuralommal lehetett volna napirendre térni. Másrészt bizonyos növendékek tetteit és szavait valóságos fegyelemsértésnek kellene minősíteni, s más körülmények között menthetetlenül fenytés alá kellene vonni.” Mindezeket a visszaemlékezés alapján komolyan, szinte dorgálva, az ügyben minden résztvevő felelősségét hangsúlyozva fogalmazta meg. Majd arckifejezést és hangszint váltva humorosan így summázott: „Sajnálom, hogy megraktak benneteket..., de már nem szedhetem le rólatok... – A beszéd csattanójára mindenki jót nevetett, szétoszlottak a fellegek, s elmondhatjuk: Az igazságosság és a béke csókot adnak egymásnak.” (Fascie, 1991., 96-97.)

A nevelés, az életutat meghatározó értékek átadása sok a saját életből és a pedagógiai munkánkából nyert tapasztalatot és bölcsességet kíván. Ez az életutat meghatározó szeretet nem a rátelepedő, a másikat béklyóba záró „szeretet”, hanem a belsővé válást az élethelyzetekkel megteremtő, azt okos módon értékelő, elgondolkodtató nevelői módszer.

Felhasznált irodalom

Fascie Bertalan (1991): *Don Bosco nevelési módszeréről. Források és magyarázatok. Kiadó nincs feltüntetve.*

Nyári élményekben „elmerülve”

Beszámoló a Fülöp-szigeteki szalézi testvéri képzés nyári tapasztalatairól

Egyetemi évünk végeztével a Fülöp-szigeteken is elkezdődött a várva várt „szalézi nyár”, amikor végre a „tettek mezejére” léphettünk, és időnk nagy részét a fiatalok között tölthettük. Míg Gábor testvér Magyarországra utazott orvosi kezelésre, közösségünk első tanévet befejező többi tagja két különböző programban vett részt.

Május végén egy-egy szalézi házba küldtek minket, ahol majd egy hónapra bekapcsolódtunk az ott folyó munkába. Én egy viszonylag szegény környéken fekvő plébániára kerültem, ahol a legtöbb magyarországi házunkhoz hasonlóan aktív ifjúsági élet is zajlik. Az itteni iskola-rendszer sajátosságának köszönhetően a nyári szünet sok helyen május végéig tart, így még éppen egy héttig bekapcsolódhattam a helyi „nyári oratóriumba”, júniustól pedig már az évközi oratóriumba nyerhettem bepillantást. A helyi animátorok és gyerekek között igazán otthonosan éreztem magam.

Ennél jóval szokatlanabb, különlegesebb volt a második nyári élmény, az ún. „immersion” (belemerülés) program. Ennek keretében június második felében egy északi tartományba (Mountain Province) utaztunk, ahol egy hét erejéig néhány egymáshoz közeli vidéki település egy-egy helyi családjának életében „merültünk el”: náluk laktunk, velük ettünk és dolgoztunk.

Az én „családom” viszonylag szegényebb családnak számított, ám ahogy ők fogalmaztak, „hálát adnak Istennek, hogy ha szegények is, de naponta háromszor tudnak enni”. Mindezért persze keményen meg is dolgoznak. Ezen a héten mi többnyire három „öcsémme” egy építkezésen dolgoztunk, mivel egy lakást újíttunk fel a „húgunk” családjának. Ezen kívül azonban más munkákba is bekapcsolódtam: gazoltunk például a teraszos rizsföldön, illetve malacokat is ettünk. A kezdetektől nagyon befogadóak voltak, szívesen láttak. Már a harmadik na-

pon megkaptam a családi nevet is (Palingpingan), ami igazán megtisztelő volt. A családi kötelékek amúgy is igen fontosak az életükben, hiszen például minden vacsoránál bevárják egymást az étkezéssel (akár egy órát is várnak a még dolgozókra). Annak érdekében, hogy elkerüljük az esetleges különleges bánásmódot, a hét végéig nem fedhettük föl, hogy szerzetesek vagyunk (azt mondtuk, hogy tanulni jöttünk a Fülöp-szigetekre – ami persze igaz is). Éppen ezért valóban azt ettük, amit a család szokott: elsősorban rizst és különféle zöldségeket.

A legmeghatóbb a búcsúzás pillanata volt, hiszen a rövid ismeretség ellenére is teljesen a család tagjaként kezelték, és én is így éreztem magam. Sok mindennel gazdagodtam a hét folyamán mind átvitt, mind a szó szorosabb értelmében, hiszen a szegénységük ellenére is megleptek egy búcsúajándékkal. Ez a nagylelkűség könnyeket is csalt a szemembe... Hálás vagyok ezekért az élményekért, illetve az új „családomért” a Jóistennek.

Óbudai Községi Tábor Zselickisfaludon

Mottó: „Az ember azért lép be egy közösségbe, hogy boldog legyen, azért marad benne, hogy másokat tegyen boldoggá.” (Jean Vanier)

Ez az idei, immár a tizedik, ahogy magunk között szoktuk mondani, „újkori” (az ibrányiak voltak az „őkoriak”) Óbudai Községi Tábor idén Zselickisfaludon töltöttük, közel 150 fő részvételével, nagy örömeinkre Márkus Zoli szalézi atya és Emmanuel szalézi testvér is végig velünk voltak. A tábor témája kapcsolódott a NEK 2020 második felkészülési évének témájához, amit röviden így foglaltunk össze: Községben egymással, községben Jézussal.

Zselickisfalud Kaposvártól nem messze található, gyönyörű dombos-körsíkszerű fekszik, nyugodt, csendes falu. A tábor központi helyszínét a református vendégház és templom patakkaival övezett hatalmas kertje adta, ami alkalmas volt a kötetlen beszélgetésekre, röplabdázásra, homokozásra, a patak mellett a gyerekek órákon keresztül vizezhettek és az immár hagyományosnak mondható kávésarok pedig különösen a reggeli és ebéd utáni órákban teremtett lehetőséget a jóízű beszélgetésekhez.

Közösséget építettünk. Kirándultunk, bíztattuk a fáradozókat, az erdei misén a legszebb katedrálisban, a fák és az égbolt alatt ünnepeltük a feltámadást, az akadályversenyen közösen oldottuk meg a könnyebb és nehezebb feladatokat, a korán kelők a zsolozsmán keresztül bekapcsolódhattak az egyetemes Egyház imádságába, a zselici Csillagparkban érdekes előadásokon vehettünk részt,

kézműveskedtünk, de most elsősorban nem magunknak, hanem a kaposvári Irgalmasság Háza számára készültek a levendulás szívek és szalézi idézetkártyák. Közben megtapasztalhattuk mások segítőkészségét, amivel népes csoportunkat segítették. A konyhas néni türelemmel és leleménnyel szolgálták ki táborunkat és a Csillagparkban is elkélt a kreatív gondolkodás, hogy szórakoztassanak egy olyan csapatot, ahol kapacitásukhoz képest jóval többen voltunk jelen és hozzávetőleg 40 óvodás alkotta a csapat egy részét.

Hétfő délután táborunk központi eseményeként a kaposvári püspök, Varga Laci atya látogatott el hozzánk és szentbeszédében arra (is) buzdított minket, hogy hagyatkozzunk a Gondviselésre és bátran imádkozzunk, nem fogunk rosszul járni. Táboraink fontos részei az esti felnőtt beszélgetések, amik előtt, vagy alatt a kisebb-nagyobb korosztályok is lelki percekre vesznek részt. Az esti beszélge-

tések alatt nyílik lehetőség arra, hogy egy-egy finom pohár bor mellett beszélgessünk egymással a tábor témájáról, megosszuk élményeinket, gondolatainkat és kapcsolatba kerüljünk azokkal is, akikhez még nem léptünk oda. Nehéz összefoglalni a beszélgetések tartalmát, ezért a teljesség igénye nélkül emelnék ki pár gondolatot. Az első este arról beszélgettünk, hogy mi jellemzi a jó közösséget, milyen közösségekben éreztük jól magunkat. Vasárnap este két fontos közösségünket vettük górcső alá, a családot és az Egyházat. Összegyűjtöttük azokat az ajándékokat, amiket az Egyháznak köszönhetünk, a lista igencsak hosszúra sikeredett. A harmadik nap témaként kicsit magunkba tekintettünk, hogy én-mi milyen talentumokkal tudjuk gazdagítani közösségünket, a negyedik napon pedig saját kápolnánk lehetőségeiről beszélgettünk. Kiscsoportokban beszélgettünk, de a végén a csoportvezetők összefoglalták mindazt, amit fontosnak

A községi tábor egyházunkban nem ismeretlen, sőt azon belül szalézi világunkban sem, hiszen Óbudán az (újra) indulás után nem sokkal volt már ilyen tábor – minden évben Ibrányban, ahova a község apraja és nagya is mehetett –, a dolgozók természetéből fakadóan persze főleg gyerekes családok. Mikor ezek az ibrány táborok megszűntek, egy kisebb kihagyás után kilenc évvel ezelőtt indította az óbudai szalézi község munkatársi csapata újra ezeket az alkalmakat. Községi Tábornak nevezzük, mert kifejezetten cél, hogy ne csak a családokat, gyerekeseket tudjuk meghívni, hanem mindazokat, akik még nem nőttek bele ebbe az élethelyzetbe, vagy már elhagyták, de mégis szívvel-lélekkel a község tagjai, vagy éppen azzá szeretnének válni. E községi táborok nagyban hasonlítanak a nyári oratóriumokhoz, valójában az egész helyi község oratóriuma.

tartottak megosztani a többiekkel. Jó volt megélni az összetartozást, hogy minden kiscsoport fontos szalézi erényként éli meg közösségünk nyitottságát, befogadókészségét és vidámságát.

A záróesten nem maradhatott el a közös táború, ahol énekeltünk, imádkoztunk,

kenyérlángost süttünk és az akadályverseny csapatai rövid kis jelenetekkel vidámították az estét. A közös téma természetesen a közösségépítés volt.

Jövőre a NEK 2020 harmadik felkészülési évének jegyében a misszió, a küldetés lesz táborunk témája.

Az utolsó mondat legyen a köszönet: hálásak vagyunk mindenkinek, aki segített ennek a tábornak a létrehozásában, lebonyolításában, reméljük, hogy a táborban kapott indíttatásokat életté tudjuk váltani a körülöttünk lévő közösségekben.

Péliföldszentkereszten SZALÉZI MUNKATÁRSOK FÓRUMA november 8–10. között!

Zarándoklat

Vereb-Dér Anna

Csíksomlyói élménybeszámoló

A magyar Szalézi Család képviselői is ott voltak június 1-én Csíksomlyón a pápai szentmisén.

Életem során először vettem részt pápalátogatáson, ami rengeteg lelki ajándékot adott számomra. Csíksomlyón (Romániában) rendezték meg, ami nagyon nagy ünnepléssel lett kidíszítve és több mint 100 ezer ember mutatta ki tiszteletét Ferenc pápának.

Én egy leendő kazincbarcikai animátor vagyok, akinek elsősorban azért is fontos volt elmenni erre a gyönyörű eseményre, mert nemsokára bémálcokozok és animátorrá avatnak a nyáron. Másrészt, mert sokat hallottam róla és kíváncsi voltam, hogy milyen lehet valójában ott lenni és megélni ezt az egészet, és természetesen találkozni Ferenc pápával. Valójában egy pozitív csalódás volt számomra.

Mi, barcikaik, fél 7-kor indultunk el és a gellei pihenőnél csatlakoztunk a többiekhez. Én nem igazán ismertem senkit sem rajtunk kívül, de a hosszú utunk során sok új embert ismertem meg, akikkel egy fantasztikus hétvégét tölthettem el. Az órákig tartó utak folyamán a táj elképesztően szép volt, és ahogy haladtunk, két pihenő között sor került a rózsafüzérre is, amiben én is lelkiismeretesen részt vettem. Mindig keresem a helyemet, hol tudok egy kicsit is hozzájárulni az imádságokhoz és az Egyházhoz.

Mikor átléptük a határt, Ábrahám Béla atya tájékoztatott minket egy kis érdekes meséléssel. Az utunk során szemügyre vehettük a Békás-szorost és a Gyilkos-tavat is, amelyek gyönyörű természeti csodák és látványosságok. A 13 óras utunk is végre véget ért és átvehettük szobáinkat. Ezek után folytatódott az esténk finom vacsorával és emellett jó társalgással. Végül, miután mindenki befejezte a vacsoráját, vagy nyugovóra tért, vagy még átmehetett egy kicsit másokhoz beszélgetni, bár inkább a többség az elsőhöz tartotta magát.

Szombaton eljött a várva várt nap és a korán kelés, ami nem igazán ment mindenkinek, beleértve saját magamat is. Egy izle-

tes reggeli után megint a buszban folytattuk utunkat. Mielőtt odaérkeztünk volna, Molnár Zsuzsanna (a zarándokcsoport koordinátora) kiosztotta a jegyeinket és ismertette velünk a programokat. Sajnos, mikor megérkeztünk, utolért minket a zivatar, de nem adtuk fel, hisz nem tántorodunk meg egy kis esőtől. A magyarok és a szaléziak öröme és tiszteletére zászlókkal vonultunk Csíksomlyó utcáin. Mire felértünk, az eső is elállt, és végre eljött a várva várt pillant, amire oly nagyon készültünk. Ferenc pápa látványa és kisugárzása minden keresztényt megérintett és alázatosságra intett. Engem személy szerint nagyon megérintett és nem tudtam levenni a szememet róla, csak úgy ragyogott. Nagyon jó érzés volt ott lenni a pápával és annyi kereszténnyel egy helyen. A mise végén a magyar himnusz és a székely himnusz is elhangzott, amit mindenki meghatódtan, szívvel-lélekkel énekelt. Ezek után utunk újra a buszhoz vezetett, kisebb-nagyobb sikerrel sikerült odaig eljutni egy pár sárfoltal a ruhánkban és esésekkel gazdagodva. Mikor visszaértünk, gyors átváltások után este finom vacsorával fogadtak minket. Az ízletes fogások alatt újra egy nagy családnak éreztük magunkat. Végül ezt követően mindenki visszament a szobájába és összepakolt másnapra, hogy ne reggel kelljen pakolni.

Vasárnap reggel fél 6-kor várt ráink az utolsó ottani reggelink és jöhetett a buszba pakolás, majd indulhattunk haza. A buszon sem feledkeztünk meg hitünkről és imádkoztunk rózsafüzért, amiben kivettem újra a részemet. Szerencsére utunk zökkenőmentesen ment végig, és semmi baj nem akadályozott meg minket a hazajutásunkban. Végül a nagy családnak a gellei pihenőnél szakadt szét. Értünk kisbusszal jött Péter testvér, aki nagy érdeklődéssel kérdezősködött tőlünk, hogy éreztük magunkat. Láttam rajtunk, hogy milyen lelki feltöltődést jelentett számunkra ez a zarándoklat.

SZALIM

Szeghő Balázs

BOSCOFESZT 2019. egy résztvevő szemszögéből

Ötödik születésnapját ünnepelte a Don Bosco Szaléziak, a Don Bosco Nővérek és a Szalézi Ifjúsági Mozgalom közös szervezésében létrejött BoscoFeszt. Július 23-27 között több, mint 150 fiatal kapcsolódott ki a várva várt szalézi táborfesztiválra, melynek ideji mottója a „Kövessd a nyomokat!” volt.

Kedd reggel már 10 órától érkeztek a résztvevők, alig 14 perce nyitották meg a regisztrációt, már majdnem kigyózó sorokban vártuk, hogy kezdetét vehesse az egy éve várt tábor. A SZALIM irodavezetője, Szilávik Adél köszöntött minket, a szervező animátorok koordinálásával ismerkedős, közösségépítő játékokat játszottunk, majd a misét és vacsorát követve az animációsok megnyitották a 2019-es BoscoFesztet. Az est folyamán különféle műhelyeken vehettünk részt, mint például a média, néptánc, kvíz vagy az óriás honfoglaló.

A szerda reggeli gondolatokat, imát követően „A Szentség téged is vár” címen két korosztályra bontva vettünk részt előadásokon. A Szentmisét és ebédet követően, egy kis szabadidő után indul-

tunk is a strandra, ahol a fürdésen kívül kézműves programok, rekesztorony-építés és strandröpi-bajnokság várt minket. Ekkor volt a Lelki Est is, bekötött szemmel vezettük egymást fel a templomhoz, majd kiscsoportokban, csendben elmélkedve sétáltunk el a lourdes-i barlanghoz, ahol már várt is minket az Oltáriszentség. A „jóéjszakát” után egy opcionális kerekasztal beszélgetés volt, ahol szalézi szerzetesek, nővérek és animátorok válaszoltak a kérdéseinkre.

Másnapnak alig lehet mondani a hajnali 4-kor kezdődő fakultatív hajnali túrát, melynek csúcspontja a csodálatos panorámában, a természet magas, de lágy ölén tartott szentmise volt. A délelőtti folyamán két előadást hallgattunk végig: „Együtt a szentté válás útján”, majd a

„Mondj igent! Afrikától Péliföldszentekeresztig” címen, melyek kimondottan sokat tanítottak nekünk. A strandon a szokásoson kívül gladiátorharc is fogadott minket, az est során pedig voltak műhelyek, foci és nyomozós játék.

El lehetne képzelni egy születnapot torta nélkül? Nem igazán, úgyhogy mi sem akármilyen tortával ünnepeltük kedvenc táborunk születésnapját: mi díszíthettük ki a tetejét. Mit ne mondjak, tényleg gyönyörű lett!

Az utolsó teljes napon már nehezebb volt felkelni, kicsit zombiként zsolozsmáztunk néhányan a szerzetesekkel és szerzetesnőkkel az ifiház lépcsőjén, majd általunk választott „tanúságtevőtköl” hallhattunk előadást „Életszentség sokféle képpen” címen. Ez volt az utolsó stran-

dos nap is, a röpihajóknak mindent eldöntő utolsó játszmája, és ha már a játéknál tartunk, akkor Trásy Zsolt jóvoltából egy csomó játékot próbálhattunk ki, volt billiárdfoci, és megint csodaszép hennákat csináltak a csajok. Vacs után tovább társasoztunk, fociztunk, majd a Bolyki Balázs Soul&Gospel Kórus csapott fergeteges hangulatot. A záróestnél már mindenkinek leesett, hogy ez biza az utolsó este, úgyhogy próbáljuk kiélvezni minden percét. Erről gondoskodtak is az animációsok, vagyis inkább azok az „ismeretlen” emberrablók, akik elvitték tőlünk az örökfogadalmat előtt álló Emmanuel testvért. Nekünk meg egy igazán gyors flashmobot kellett összerakni csoportokban, hogy visszakapjuk misszionárius testvérünket. Ez persze sikerült, megoldódott a jóéjszaka minden napos bonyodalma, és tudatosult bennünk, hogy igen, vége.

Szombat. Suli közben az egyik legszebb nap, most viszont pont az ellentéte. Már mint az lenne, hogyha nem ezt a napot vártuk volna úgy körülbelül 3 éve. Afrikai misszionárius testvérünk (igen, Emmanuel) óriási dologgal ajándékozott meg minket, mégpedig azzal, hogy a BoscoFeszt zárómiséje az ő örökfogadalmi miséje volt. Nagyon jó érzés volt osztozni az örömeiben, nagyon büszkék és boldogok voltunk, hogy fiatal testvérünk véglegesen elkötelezte magát a Jóisten szolgálatába úgy, hogy velünk, fiatalokkal még inkább foglalkozni fog. Komoly példát állít nekünk személyével, elhivatottságával, szeretetével. Úgyhogy teljesen érthető, hogy mi már reggeltől díszes, ünnepi ruhában voltunk, a lehető legjobban kifejezve, hogy ez egy nem mindennapi alkalom. Ehhez hozzájárultak a konyhásnének is, bár egész héten nagyon jókat ettünk, az

ünnepi ebéd a lehető legfinomabbra sikerült. Persze, mi is adtunk ajándékot az újdonsült szalézinnak: néhány fiatal átírta a „Mi vagyunk a grund” című betétdalt, ezt az átíratot énekelve nyomatékosítottuk számára, hogy mennyire fontos nekünk, mennyire értékeljük a munkáját, és megköszöntük neki eddigi tetteit. Én még mindig dúdolgatom: „Imádkozzál, ha kell...”

De elérkezett a megúszhatatlan, amikor könnyek között is, de mindannyian elindultunk hazafelé.

Óriási köszönettel tartozunk két főszervezőnknek, Claudius Misquitta atyának és Ewa Gamon nővérnek, hiszen megint fergetegeset alkottak az egész szervezőstábbal együtt.

Mivel is tudnám ezt befejezni, minthogy:

Jövőre ugyanitt!

Fotók a hátsó borítón...

Beszámoló

Sándor Dorottya

3. Szalézi Zenetábor „Életed érték”

Családiasság. Ez az első szó, ami eszembe jut, amikor az idei Zenetáborra visszaemlékezem. Az első perctől a utolsóig együtt rezdült a társaság, segítették egymást a fiatalok a nyolc hosszú napon át.

Július 14–21. között Pélibőrszentkereszten szerveztük meg immár harmadik alkalommal 40 zenélni, énekelni szerető fiatalnak a Szalézi Zenetábort. Miután azt tapasztaltuk, hogy a környezetünkben lévő gyerekek, fiatalok elvesztek a világ forgatagában, nem tanulták meg magukat becsülni, nem ismerik önmagukat, adottságaikat, egyediségüket, ebből fakadóan, és mert nem is nagyon kellett nekik (szüleik megtették) képtelenek döntéseket hozni, a tábor idején egyik kiemelt céljának tűztük ki, hogy a fiatalok megismerjék milyen értékesek, egyediek, megismételhetetlenek, mint emberek, mint fiúk és lányok. („Minden gyermek arra van hivatva, hogy azzá legyen, aki eddig még senki nem volt és senki nem is lesz.” Bruno Ferrero) Mottónkat és így az idei év vezérdalát is ez alapján választottuk (Testvérek: Utam a fény)

A tavalyi évhez hasonlóan a délelőtti ismét a munkával teltek, a délutánok és az esték pedig közösségépítéssel. A program egyik fontos pontja volt a napi szentmise, ahol a gyerekek zenei szolgálatot teljesíthettek, illetve a hét során megtanult dalokkal a vasárnap délelőtti 10 órás szentmisét közösen tettük ünnepélyesebbé. A zenekarban most 8 gitáros, 2 csellista, 3 hegedűs, 1 trombitás, 1 klarinétos, 1 tenorkürtös, 2 fuvolista, 1 furulyás, 3 zongorista, 2 dobos és 14 kórustag ült. A zárószentmisét a Youtube-on elérhetővé tettük nektek.

Levenete Péter és Döbrentey Ildikó

Sillye Jenő

A mottóhoz kapcsolódóan három előadást szerveztünk a fiataloknak. Első vendégünk kedden Simon Péter volt, aki az idei strennából kiindulva vezette le nekünk, hogy az életünk mennyire értékes. Szerdán délelőtt Levente Pétert és Döbrentey Ildikót fogadtuk nagy szeretettel, akik életükön, tapasztalataikon és meséiken keresztül bontották ki számunkra a témát. Majd csütörtökön Sillye Jenővel találkoztunk, aki egy szál gitárral és őszinte, hiteles életútjával, zenéivel segített minket az úton. Ezen kívül pénteken fergeteges koncertet adott nekünk a felvidéki Crux együttes.

Külön öröm mindig a számunkra, hogy számos visszatérő fiatalal találkozhattunk, ők már „rutinosan” vetették bele magukat a munkába, valamint, hogy Kovács Sándor, Tóth Péter és Emmanuel is elkísértek minket.

A vegyes korosztályú csapatok idén is versenyeztek egymással, mindenki egy-egy híresebb zeneszerző nevét viselte (Satie, Rossini, Herschel, Muszorgszkij, Strauss), akit a hét során megismerhettek, majd egy általuk készített videóval be is mutatták őket a többieknek.

A tavalyi évből néhány „sikerprogramot” idén is megszerveztünk (pl. kínai háború, glóriaszúrkálós bajnokság, Ki mit tud?, minieleadások), de idén nagy szerephez jutottak a különböző társasjátékok, és természetesen a strandolás is. Csütörtök este lelki estet tartottunk, amellyel Sándor és Emmanuel készült. Miután kipihentük magunkat, és feltöltkezünk a sok pozitív visszajelzéssel lelkesen belevetettük magunkat a 4. Szalézi Zenetábor megszervezésébe, mely előreláthatólag 2020. augusztus 9-16. között kerül megrendezésre Péliföldszentkeresztén.

Próba közben

A szórakozás és játék percei

Ministránstábor - huszonötödik kiadás!

Idén került 25. alkalommal megrendezésre a Boldog Sándor István Szalézi Ministránstábor. Az táborban fontos szerepet játszott a tábor témáját is adó liturgia, de a szentmise tanulmányozása mellett bemutatták a szaléziak a litánia fontosságát, a rózsafüzér sem maradhatott el és a ministránsok a csendet is megtapasztalhatták egy gyalogos csendmenetben, hiszen ekkor is lehet imádkozni. A komoly lelki programok mellett nem maradhattak el a már hagyománnyá vált tavi játékok sem, hiszen a lazább programok közben is össze tudtak kovácsolódni a csapatok, hogy a versenyeken, vetélkedőkön közös erővel tudjanak harcolni a Boldog Sándor István Kupáért. Hangsúlyt kapott idén az önkéntes munka is, a szemétszedés által Pélifyőldszerkeszt 3-3 km-es bevezető útjait tisztították meg több zsák flakontól, zacskótól. Megismerhették egy szentmise megünnepléséhez szükséges eszközöket, betekintést kaptak a kántori életbe a templom orgonájával, de bepillantást nyerhettek a görögkatolikus liturgiába is.

Természetesen nem maradhatott el a hagyománnyá vált „Ministráns, aki tetszik nekünk” egyéni vetélkedő sem, a jobbnál jobb és izgalmas feladatokat Baranya Bence és Pados Benjámin állították össze és vezényelték le a versenyt. A nyertes nagy küzdelem árán Tóth Antal lett, így egy évre ő vihette haza a Savio Domonkos szobrot.

A Boldog Sándor István kupát végül a második helyezettet csupán öt ponttal

megelőző szombathelyi Kis Klérus csapat vihette haza plébániájukra.

A sok, táborokban eltöltött idő alatt részese voltam, láttam, hogyan helyeződik előtérbe még jobban a szalézi lelkiség, közege, egy ilyen táborban elmaradhatatlan a jókedv és ezáltal válik fontossá az, hogy a másik csapatban nem ellenfelet látok, akik megnyerhetik a kupát, hanem ministránstársat, akivel hétről hétre szolgáljuk Istent az oltárnál.

Milyen szaléziakra van szüksége a mai fiataloknak?

Készülünk a 28. Egyetemes Káptalanra

A Szalézi Ifjúsági Mozgalom fiataljaival keressük a válaszokat azokra a kérdésekre, amelyeket a rendfőnök javasolt, hogy segíteni tudjuk a 28. Egyetemes Káptalan felkészülési munkáját.

Horváth Kamilla, mogyoródi szalézi animátort kérdeztük

Milyen annak a szalézinak a profilja, akit a ma és a holnap fiataljai számára álmognál meg?

Egy szalézi mindenképpen legyen közvetlen, megbízható, fiatalos és elfogadó. Az emberek és a fiatalok érezzék, hogy nyitottak feléjük és hogy bármikor bármilyen kérdéssel fordulhatnak hozzájuk, ha segítségre vagy tanácsra van szükségük. Nagyvonalakban legyenek tájékozottak a fiatalok világában, hogy könnyebben kapcsolatot tudjanak velük teremteni. Igyekezzenek jó vezetők lenni, de ezzel együtt egyenrangú félként kezeljék az animátorokat. Szervezenek sok programot a gyerekeknek/fiataloknak és az animátoroknak is, hogy egy jól együttműködő közösségként tudjanak együtt dolgozni.

Mit látsz, mi hiányzik a mai szaléziakból, hogy teljesítsék ezt a profilt?

A nehézség talán abban rejlik, hogy kevesen vannak, így gyakran nagyon sok feladat hárul egy-egy szalézira, de ez igazából nem az ő hiányosságuk. Viszont ebből kifolyólag derül ki, hogy például az animátorokra mennyi mindent rá lehetne bízni, csak ezt nem mindenki ismeri fel, és így a szervezés azért lassabb, mert mindenben a vezető jóváhagyását várjuk. De persze ez attól is függ, hogy melyik oratóriumról és/vagy kiről van szó, hiszen a szaléziak is emberek, így mindenkinek megvan a maga erőssége és gyengesége, szóval bizonyos helyzetekben könnyebb megbeszélni valamit az egyikkel, mint a másikkal. De összességében el tudom mondani, hogy a sok teendő ellenére sikeresen teljesítik a rájuk bízott feladatköröket.

Melyek azok a főbb igények, amelyekre a szaléziaktól vársz segítséget?

Igazából nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy szalézi animátorként tagja lehetek ennek a nagy családnak és ilyen sok szalézit ismerhetek, mert ahány szalézi, annyi személyiség és tapasztalat, így nagyon sok mindenben tudnak segíteni. Fordulhatok hozzájuk a helyi oratóriummal kapcsolatos kérdéseimmel, az animátorsággal kapcsolatban, istenkapcsolathoz tartozó kérdésekkel, személyes problémával vagy akkor is, ha csak egy tartalmas és személyes beszélgetésre van szükségem.

Hogyan lehettek ti a főszereplők, és miként tudátok együttműködni a szaléziakkal, hogy segítsétek a saját környezetetek-

ben élő fiatalokat?

Nem érzem úgy, hogy nekünk kéne a főszereplőknek lenni. Az animátorok mottója alapján „működök” – fiatalok a fiatalokért – így a legelső nekem is a gyerekek/fiatalok, akiknek például az oratóriumot, vagy a BoscoFesztet szervezzük, és akiknek a jókedve és vidámsága az első. Talán pont ennyire kell, hogy főszereplők legyünk, hogy a szaléziakkal együttműködve azon dolgozzunk, hogy a gyerekek jó környezetben, biztonságban és barátok közt ismerhessék meg a vallást és Don Bosco lelkiiségét.

Mit üzenne ma Don Bosco a fiataloknak, szaléziaknak?

Ne féljünk életünk minden területén Don Boscót követni. Bízunk abban, hogy minden úgy lesz, ahogy a legjobb, és ne adjuk fel, ha valami akadályba ütközünk. Az egyik animátortalálkozón hallottam, és már akkor nagyon megtetszett, hogy ahol minden rendben megy, ott valami mégsem jó, mert ami jó azt az ördög el akarja rontani. Szóval ne féljünk az akadályoktól az csak azt jelenti, hogy jól csináljuk a dolgunkat, mert az ördög munkálkodik.

ŐSZI-TÉLI-TAVASZI PROGRAMOK

A szalézi szerzetesek és a Szalézi ifjúsági Mozgalom fiataljai az őszi, téli, sőt, a jövő tavaszi programokat ajánlják a fiatalok figyelmébe!

Az Őszi Szalézi

Animátortalálkozó

2019. október 18-20. között lesz

Péliföldszentkereszten, az összes épületben.

2019-es adventi lelki hétvégék:

2019. november 29. - december 1.

(12-14; 15- 18 évesek) Rendház, Don Bosco Ház

2019. december 6-8.

(18-24; 24- 35 évesek) Ifjúsági Ház

2020-as nagyböjti lelki hétvégék:

2020. március 20-22.

(18-24; 24- 35 évesek) Rendház, Don Bosco Ház

2020. március 27-29.

(12-14 és 15- 18 évesek) Ifjúsági Ház

Sok szeretettel várunk benneteket!

„Ha a szeretet irányít,
megtalálod minden számításodat.”
(Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Jézus némely ábrázolása különösképpen megragadja figyelmünket, amelyekre fogékonyabbak vagyunk (Alapszabályaink 11). Ezek ihletik lelkiségünket és alakítják pedagógiánkat. Ami a főhelyet foglalja el a többi között, az a „Jó Pásztor” kép. Jézus életünknek élő és egzisztenciális központja. A mi sajátos tanúságtételünket a nevelő-pasztorális szempont jellemzi, ezért Krisztusra, mint „Jó Pásztorra” tekintünk, aki az ember teremtetője, kedveli a tulajdonságait, kiszabadítja népét a rabszolgaságból, megtisztítja és magához vonzza, emberi közösséggé alakítja és saját magának szenteli, hogy kész legyen ígéreteit elfogadni, és azokat továbbadni, helyes ismeretekre és mindig új távlatokra ösztökéli. A Jó Pásztor képe sugallja ifjúsági küldetésünket, és belőle szökken fel a nagy türelmet igénylő nevelési gyakorlat útján a megelőző módszer.

Ehhez a képhez sorolhatunk egy másikat: *Jézusnak, a fiatalok barátjának* a képét. Don Bosco gyakran hivatkozik rá, különösen arra a jelenetre, ahol Jézus magához engedi és megáldja a gyermekeket.

A szalézi szívet Jézus foglalja le egészen, hogy úgy szeressen, ahogy Ő tette; Őreá néz, a kicsinyek és a szegények barátjára, ezáltal a fiatalok és a népi rétegek iránti odaadása intenzívebb, tartósabb, tisztább és termékenyebb lesz.

Végül Krisztusra, az *Új emberre* nézünk. Őbenne lesz igazán érthető az ember misztériuma. Ő a láthatatlan Isten képmása; a tökéletes ember, aki bizonyos módon minden emberrel szoros kapcsolatban van, az elsőszülött sok testvér között. Új emberre bontakozni a mai világ vágya, aki állandóan valami új távlat felfedezésére tör, lehetőségét keresi annak, hogy uralma alá vesse az anyagi világot és magát az életet, új értelmet adjon saját egzisztenciájának.

Nevelő munkánkat illetően olyan emberképet tartunk szem előtt, amit az evangélium sugall. Mivel egyidejűleg vagyunk evangelizálók és nevelők, ennek velejárója, hogy Jézusból mérítve találjuk meg az eligazító támpontot az ember felemelésére. Meggyőződésünk, hogy bármilyen politikai, nevelésügyi vagy kulturális terv, amely tőle eltávolít, oda vezet, hogy az ember csenevész marad, s nem ritkán eltorzul. Jézus az ember történetének célja, a történelem és a civilizáció fókuszpontja, az emberi nem központja, a szívek öröme, vágyainak beteljesítője.

Ábrahám Béla
tartományfőnök

JÓÉJSZAKÁT

Kezdődik újra az iskola, nagy lendülettel, talán pihentebben érkezünk vissza szeptemberben a munkába is...

Ha visszagondolsz egy pillanatra az elmúlt hetekre, biztos vagy benne, hogy sok-sok kép rajzolódik ki előtted. Találkozások, pihenés, kirándulás, csillaghullást néző esték, a megelégedettséggel elvégzett munka öröme, egy átaludt éjszakából való pihent ébredés, családdal és barátokkal töltött önfeledt idő...

Volt talán nehézség is, amiben valaki megfogta a kezéd, gond, amiből felemelt a Kegyelem, könnyek a szemedben, amik a szívedben szívárványt festettek...

Egyetlen szó fogja mindezt össze: a HÁLA.

Valaki egyszer azt tanácsolta nekem, minden este, amikor lefekszem, keressek a napomban legalább három dolgot, amiért hálát adok a Jóistennek. Bevallom, nem csak hármat találtam... Alig győztem összeírni őket. Ez segített éreznem Isten jelenlétét... Tudtam észrevenni azokat a dolgokat is, amik természetesen, amik mellett elmennék (az egészséget, a szikrázó napsütést, egy mosolyt). És megtanultam, hogy hálát adni, nem csak a jó dolgokért lehet. Megköszönhetem az erőtlenséget, ami által megtapasztaltam a másik önzetlen, készséges segítségét, a tehetetlenségem, ami imára hívott, a nehézséget, amin keresztül megérintett a Kegyelem.

Elindul a tanév, újra kezdődik a munka... Keress minden nap három dolgot, amit megköszönhetsz a Jóistennek!

Mert aki tudja, mi mindent kap, az hálás és aki hálás, az boldog...

Skribanek Helga FMA

TÖPRENGŐ

Állíts össze egy nevet a sakktáblán levő betűkből a megadott mezők alapján. Megfejtésed – címeddel együtt – küldd el a toprengo@szalim.hu címre november 24-ig! Ha kíváncsi vagy, miért pont ezt a nevet választottuk, lapozz a Szalézi Értesítő 2. oldalára!

	A	B	C	D	E
1	E	A	G	M	W
2	C	O	Y	L	D
3	E	X	U	H	N
4	L	J	O	I	E
5	L	D	I	M	A

A1, D1, D5, E5, E3, C3, A3, A4,
D4, D2, B2, B5, C5, C1, E1, E4

Aki mindig előttünk jár: Boldog Sándor István

Első és egyetlen magyar szalézi *Boldog*. Egyelőre. Ereklényének megtalálása és közelgő szimbolikus újratemetése október végén a 301-es parcellában arra indít bennünket, Őt tisztelő, Őhöz könyörgő keresztényeket, hogy életpéldáját szüntelenül felelevenítsük, továbbadjuk, erejüket, erejét hordozzuk magunkban. Egy 167 centiméter magas, barna szemű és hajú, szerzetesi karizmájához hűen mindig jókedvű, 38. életévében lévő szalézi testvér élete legnehezebb három hónapját élte 1952 augusztusa és októbere között. Pedig ekkorra már ismerte a szenvedést: a háborúban megjárta a Donkanyart, ahol a 200 ezerből 120 ezer magyar katona veszett oda. A Jóisten őt a hadifogságból hazahívta, hogy a születő ateista világban tanúságot tegyen hitéről, emberszolgálatáról, a *felebarát szeretetéről*.

A szovjet hadsereg és kommunista belügyes tanácsadók támogatásával egyeduralkodóként a politikai porondon maradt Magyar Dolgozók Pártja (MDP) álságos módon retorikájában vallászabadságot hirdetett, sőt, ezt az 1949-es alkotmányban is biztosította, a valóságban azonban ádáz küzdelmet folytatott a vallás, az egyházak, ahogy akkor nevezték, a „klerikális reakció” ellen. A harangok helyett hangszórók szóltak az emberekhez, Isten szava helyett a pártvezér „bölcssége” döntött jóról, rosszról. A szaléziak csak rossznak minősülhettek ebben a párt diktatúrája alkotta földi világban, miközben a jó, az örökérvényű tanítás oldalán álltak. Bűnük annyi volt, hogy a szétszórattatás, illegálitásba kényszerítés, rendházaik, iskoláik, oratóriumaik elvétele, akkori szép szóval: államosítása után is végezték szerzetesi, papi kötelességeiket – titokban, de bátran.

A 12 fiatal

Sándor Istvánt is emiatt figyeltették. Mert tizenkét rákospalotai és újpesti munkássráccal összejöttek imádkozni, beszélgetni, hitéletüket megtartani. Ma már nehéz elképzelni, miért jelent a hata-

Sándor István szobra Szolnokon

lom számára egy tucatnyi fiatal szerzetes lelkivezetőjükkal együtt akkora veszélyt, hogy az államvédelem figyelje, kihallgatásra bevigye, letartóztassa őket. Talán hallottak a 12 apostolról és cselekedeteikről...

A fiúk, akiket Sándor István kihallgatásai során többször név szerint említettek, akik a klerikális reakció közlegényei voltak a *Párt ökle*, az ÁVH szemében, valójában, akikért Sándor István a kínzásokkal teli rémálmok éjszakái során kiállt, mind megjárták a kommunista államvédelem kihallgató szobáit. Némelyikük a börtönt is. Sándor István csak a *Nagyfiúk csoportjának* nevezte őket. Ők szintén hősei, fiatal áldozatai egy erkölcstelen, Isten nélküli rendszernek. Ők azok, akik a hivatalos pártállami vád, *koncepció* szerint a néphadseregen belül végeztek bomlasztó tevékenységet – Sándor István szalézi szerzetes utasítására.

Pedig „csak” annyi történt, hogy Sándor István nem hagyta magukra őket, több-

ször meglátogatta egyiküket, másikukat a budapesti laktanyákban. Karaszek Ernő tűzértizedes, Krizsán Károly alhadnagy volt a légierőnél. Himmer Ágoston 1951 tavaszán a munkaszázadhoz vonult be, Sándor István őt is többször felkereste. Mindannyian az elvett, egykori tartományfőnökség, a Clarisseum közelében laktak, Himmert például Sándor István 1946-ban ismerte meg a szaléziak vezetése alatt álló Don Bosco cserkészcsapatban. A 12 nagyfiú életkora 22-27 év között volt. Botlik László gépészmérnök, Nagy Károly és Nagy Ferenc mechanikusok, Janik László másodéves honvéd Kossuth-akadémista, Krizsán János tímár, testvérei, Krizsán Károly műszerész és Krizsán Sándor jutagári munkás, Hofferek Károly tímár, Hegedűs László kőműves, Karaszek Ernő fűszeres-segéd, Scheffer Mihály és Vágvölgyi Ferenc szabók voltak.

Ennek, a normális időkben ártatlan, kis-közösségi kapcsolatnak ürügyén kreált a Budapesti Hadbírószág egy olyan államellenes összeesküvést, amelynek tizenhat vádlottjából öt volt szalézi. A *nagyfiúkat* elfelejtették egy időre, ugyanis a vádlottak többsége ávós volt, a Párt saját katonáiból került ki. A szaléziakkal nem is ismerték egymást... Csak Zana Albert, aki tényleg összeesküvést szőtt, azaz hős ellenálló volt az államvédelem (ÁVH) őrmestereként és Sándor István, akit a hite miatt üldöztek, vádoltak meg hamisan. Tudjuk, hogy kivégezték őket.

Boldog Sándor István, amikor felkerült a halálra ítélték „köteles uraknak” nevezett börtönszintjére, a budai Fő utcai ávó 6. emeletére, sorstársainak akkor is vigaszul szolgált. Sosem sajnálta magát. A besúgó cellatársa előtt is csak egyszer keseredett el: amikor a bő egyhónapos éjszakai kihallgatások végeztével „ügyét újra elővették”, kálváriáját tovább folytatták. Együttérző szíve akkor dobogott legnagyobbat, amikor az ítélkező helyről elvezetve, a rendtársaihoz fordult egy rövid, mindent kifejező szóval: *Bocsánat*. Előttünk járt akkor is...

A harmadik előkészítő év: misszió – evangelizáció

A 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus harmadik előkészítő éve a pünkösdi Karizmák ünnepén indult el a Budapest-Esztergomi Főegyházmegye szokásos máriaremetei búcsúján. Ennek az utolsó évnek a célja, hogy az egyénileg és közösségileg is megerősödött katolikusok új lendülettel tudják teljesíteni a Krisztustól kapott küldetési parancsot. Emlékezzünk, hogy minden szentmise végén felszólítást hallunk az evangélium hirdetésére, hiszen arra is meghívást kaptunk, hogy megajándékozzunk másokat Isten szavával. Szent II. János Pál pápa így tanított erről:

„Az elbocsátás minden szentmise végén megbízás, mely arra készíti a keresztyént, hogy vállalja az evangélium terjesztését és a társadalom keresztyén szellemiséggel való betöltését.” A feladat világos: terjesszük az evangéliumot és töltsük be keresztyén szellemiséggel a társadalmat!

Ferenc pápa egyértelműsíti számunkra az *Evangelii Gaudium* kezdetű enciklikájában mindezt:

„A jövőben a katolikus hit a Jézus Krisztussal való személyes találkozón, az Isten irgalmáról való tapasztalaton alapszik, csakúgy, mint a keresztyénység első korszakában. ... A misszió ne pusztán csak aktivitás vagy program legyen, hanem a létezés egyfajta útja, minősége, ami egyszerre tartós és mintaadó. A misszió nemcsak kifelé irányul, hanem befelé is. Maga az Egyház is misszióra szorul, megtérésre van szüksége. Ahhoz, hogy segítsük a hitünk alapjait érintő találkozást Jézus Krisztussal, spirituális, pasztorális és intézményi reformokra van szükség. Fontos szem előtt tartani, hogy ha az Egyház nem képes végezni a missziós tevékenységet, az evangelizációt, meg fog szűnni. Az Egyház úgy tapasztalhatja meg ezt a missziós pasztorális megtérést, mint maga Szent Péter, aki áruló tanítványból vált apostollá, és közben elnyerte Isten gyógyító és átforgató irgalmát. Csak így válhat az Egyház újra gyümölcsöző anyává. De ehhez meg kell

tanulnunk, hogy a panaszkodás helyett merjünk változtatni.”

Hazánkban az emberek elenyésző száma (10% alatt) gyakorolja a vallását. Ez arra figyelmeztet minket, hogy új utakat kell találnunk az evangélium továbbadására. Újra kell gondolnunk plébániánk, közösségeink régen megszokott hagyományait, működését és programjait. Olyan új szempontokat kell találnunk a megújulásra, amelyek a körülöttünk élők számára is érthetőek és vonzóak is. Meg kell tanulnunk tanítvánnyá válni, egyénileg és közösségileg is keresni azokat az alkalmakat és helyeket, ahol szolgálhatunk másoknak.

Az evangélium örömhíre és lényege ugyan nem változott, de a kifejezőmód, a metódus és a kommunikáció már teljesen más, mint 2000 évvel ezelőtt. Le kell fordítanunk a mai kor nyelvére mindazt, amit szeretnénk továbbadni.

A harmadik év célja tehát kettős: evangelizáció és a közösségeink átalakítása, hogy nyitottak legyünk a befogadásra. Ennek a kettőnek kéz a kézben kell járnia, mert egy sikeres evangelizáció után szükséges egy olyan közösség, aki befogad és megtart. Jézus barátság alapú közösséget kívánt, hisz ő maga mondta tanítványainak, hogy: barátainak mon-

dalak titeket.

Érdeemes elgondolkoznunk azon, hogy vajon készen állunk-e arra, hogy kilépjünk a jól megszokott közegünkől, kis közösségünkől, hogy mások felé elinduljunk? Fel tudjuk-e áldozni meghitt baráti légkörünket azzal, hogy oda másokat is befogadjunk? Fontos-e számunkra, hogy Jézus így indít el minket: „Menjetez tehát, tegyétek tanítványom-má mind a népeket!” (Mt 28,19)

Könyvajánló

Magyarul is megjelent Michael White és Tom Corcoran: *Újraépítve* (Család, Ifjúság és Bioetika Alapítvány, 2018) című könyve, ami egy sikeres példát mutat be saját tapasztalataik alapján arról, hogyan lehet átfordítani egy plébániai közösséget a fogyasztói gondolkodásból a misszió irányába. A hívek száma néhány év alatt 1000-ról 6000-re növekedett. A megújulás egyik forrása az a felismerés, hogy az alábbi tényezők jelen legyenek: 1. imádság, 2. közösség, 3. tanítványság, 4. szolgálat, 5. misszió, 6. vezetés. Ehhez képest a hívek életében csak 1-2 tényező van jelen, pedig ha mind a hat megtalálható, akkor egy egészen új dinamika jelenik meg. Ha a hívek pusztán fogyasztóból szolgáló tanítványokká válnak, teljesen másképp fognak hozzáállni a plébánia életéhez, ahol jelenlétük meghatározóvá lesz.

(Segédanyag a harmadik előkészítő évhez füzet alapján)

Szentségimádás iskolája

Belehelyezkedünk Jézus jelenlétébe. Üdvözljük Öt saját szavainkkal, elmeséljük neki mai napunkat, örömeinket, gondjainkat. Azután hallgassunk, engedjük, hogy Ő nézzen bennünket és hallgassuk Őt. Később feltehetjük a kérdést: Jézus, valóban mélységesen meg vagyok győződve arról, hogy Te a kezdetben tartod a világ sorsát? Jézus, vágyom én arra, hogy megosszam másokkal, amit Veled átéltem? Gondoljunk Gabrielle Bossis soraira: „Minden alkalommal, amikor az Úrhoz imádkozunk, az egész világot magunkkal vonzzuk és felemeljük Istenhez.”

Szent II. János Pál pápa

„A szentáldozásban egyre inkább elmélyülő találkozás Krisztussal az Egyházban és minden egyes keresztyénben fölébreszti a tanúságtétel és az evangelizálás sürgető érzését”.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Uruguay - Don Bosco murál készült

A híres uruguayi graffitiművész, José Gallino volt szalézi növendék óriási fal-festménye készült el az uruguay-i Salto városközpontjában. A murál Don Boscónak állít emléket.

A hatméteres falfestmény az 1920. augusztus 16-án Saltóban alapított „Nuestra Señora del Carmen” szalézi középiskola alapítása centenáriumának kezdete alkalmával került az épület egyik külső falára, közvetlenül a bejárat ajtó mellé.

José Gallino 33 éves, eredetileg Saltóból származik, és hét éve arra kötelezte el magát, hogy híres uruguayiakat jelenítsen meg a falakon országszerte. A művészhez nagyon közel áll az egyházi és mindenekelőtt a szalézi világ. A Don Bosco falfestményt mindössze három nap alatt festette, és azt mondta, hogy ez volt a legmagasabb pont, ahol valaha festett. Festékszóróval és ecsettel dolgozott, először alapozott, majd új réteget hordott fel festékszóróval.

ANS-Salto

Máriával az Intézmény

150. évfordulója felé

Az olaszországi Morneséből, Mazzarello anya szobáiból 2019. augusztus 5-én, Yvonne Reungoat generális anya hivatalosan megnyitotta a Segítő Szűz Mária Leányai Intézménye alapításának 150. évfordulójára való felkészülés triennáléját – hároméves időszakát (1872–2022). Reungoat anya triennális nyitó levelében ezt írta: „Mária sétál ebben a házban”(vö. Cronistoria V, 51–52) ezeket a szavakat Don Bosco a Segítő Szűz Mária Leányainak címezte utolsó találkozásukkor 1885

-ben Nizza Monferratóban, összhangban az Intézet közelgő XXIV. Egyetemes Káptalanjának témájával. A ház a világ, ahol az FMA Intézetre bízott küldetést végrehajtják, ahol Mária vezetőként és ihletadóként jelen van, hogy segítsen nekünk megélni a karizma alkotó erejét a mai világban. Erre az alkalomra Reungoat anya egy videó-üzenetet is kiadott, ami a YouTube videómegosztó csatornán megtekinthető.

ANS – Mornese

Olaszország – Kezdeményezték Rosetta Marchese anya boldoggáavatási ügyének megindítását

2019. július 1-jén a Szalézi Társaság egyetemes posztulátora, Pierluigi Cameroni atya és a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményének egyetemes titkára, Piera Cavaglia nővér eljuttatták Angelo De Donatis bíboroshoz, a pápa római helynökéhez a hivatalos kérést (Supplex libellus), hogy nyissa meg az egyházmegyei vizsgálatot Rosetta Marchese anya ügyében. Ez az első fontos lépés Rosetta anya, a Segítő Szűz Mária Leányai egyetemes előjárója szentségének egyházi elismeré-

séhez.

Élete során, mint pedagógus, tanár, asz-szisztens, formátor, tanácsos és generális anya, Rosetta anya követte a Jézushoz való konformáció útját, még azzal is, hogy felajánlotta életét az Intézmény szentségéért, a papokért, az ifjúság megváltásáért. Sőt, Máriához hasonlóan tudta, hogyan teheti életét a szeretet és a lelki anyaság ajándékává.

A nővérek XVII. Egyetemes Káptalanja 1981-ben megválasztotta generális anyának. Csúpn nyolc hónappal a megválasztása után megmutatkoztak nála a leukémia első jelei. Az 1982. október 24-i körlevélben, a választások első évfordulóján, Rosetta anya azzal fejezte be tanítását, hogy minden leányát arra kérte, engedjék meg, hogy Don Bosco megfer-tőzze őket „az akut nosztalgiával a gyö-nyörű paradicsom után”. „Az úticél egy: eljutni a mennybe, minden fiatallal, akiknek a létezésünket köszönhetjük.”

Rosetta anya 1984. március 8-án Rómában fejezte be földi életét.

ANS – Róma

Peru – Kezdeményezték Luigi Bolla szalézi misszionárius boldoggáavatási ügyének megindítását

2019. augusztus 1-jén hivatalosan bemutatták a limai érseknek, Carlos Gustavo Castillo Mattasogliónak a keresetlevelet (Supplex libellus), azt a hivatalos kérelmet, amellyel a szalézi rend kéri az egyházmegyei vizsgálat megindítását Luigi (Luis) Bolla szalézi atya, misszionárius erényeiről, a szentség híreről és jeleiről. Bolla atya a megszentelt élet egy eredeti tanúja, aki inkultúrálta a krisztusi örömhírt és a szalézi karizmat, életének 60 évét teljes mértékben megosztva a perui bennszülött shuar és achuar népekkel. Bolla atya ügyével a szentségre jelöltek száma a Szalézi Családban 171-re nőtt.

ANS – Lima

Egerben táboroztak a Don Bosco Barcika tanodásai

Tanodai táboraink negyedik állomása Eger volt július 22–26. között. A gyerekek már nagyon várták ezt a tábort, hisz ez volt az „ottalvós” táborunk. Mi is izgatottak voltunk, nagyon színes programokkal készültünk. Azért is imádkoztunk, hogy jó időnk legyen és strandolni is tudjunk. Hétfőn reggel az autóbusszállomásról indultunk 33 gyermekkel.

Megérkezés után mindenki elfoglalta a szobáját, megalkottuk a tábori szabályokat és csoportokat szerveztünk, mert minden napra volt közös feladatuk, a csapatok versenyeztek egymással. Minden csapat elkészítette a zászlóját és megírta az indulóját. Ebéd után Eger belvárosában szerveztünk egy kalandjátékot, aminek utolsó állomása a Bazilika volt, a vetélkedő után szentmisén vettünk itt részt. Voltak bátor ministránsok is közülünk.

Délelőttönként kiscsoportos foglalkozások gazdagították a programot az irgalmasság, a legjobbak kalandjai és önismeret témákban. Délutánonként Eger nevezetességeit néztük meg: Varázstorony, Egri vár, Gárdonyi Múzeum. Minden helyhez kapcsolódott feladat is, hiszen a csapatok buzgón gyűjtötték pontjaikat. Természetesen a várva várt strandolás sem maradt el!

Az esték is izgalmasan teltek: sokat játszottunk, beszélgettünk, énekeltünk.

A reggeli ébredéseket reggeli tornával segítettük, amiben a gyerekek nagyon szívesen részt vettek.

A második naptól szobaszemlélt is tartottunk, ahol szintén pontokat gyűjtöttek a csapatok. Komolyan vették a dolgot,

Állami kitüntetést kapott Ábrahám Béla tartományfőnök atya

Az államalapítás ünnepe, augusztus 20-a alkalmából Áder János, Magyarország köztársasági elnöke a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetést adományozta Ábrahám Béla szalézi tartományfőnöknek a magyar ifjúság, különösen a hátrányos helyzetű fiatalok nevelése érdekében végzett közösségépítő munkája elismeréseként. Gratulálunk!

minden reggel kitakarították a szobájukat és várták, hogy menjünk ellenőrizni.

Csütörtök délelőtt a foglalkozásokat „cserebere” játékokra váltottuk. A csapatok egy Szalézi Értesítővel indultak útnak és az volt a feladatuk, hogy a város külön-

böző helyein (üzletekben, utcán, járókelőkkel) elcseréljék azt valami másra, aztán a kapott dolgot újra és újra cseréljék, az érték nem számított.

Nagyon izgalmas és tanulságos volt ez a játék. Jó volt látni, ahogyan a gyerekek kezdeti bizonytalanságát felváltotta a bátorság, kicsiknél és nagyoknál egyaránt. Az emberek együttműködése és kedvessége is figyelemreméltó volt. A feladat végén mindhárom csapat nagy csomagokkal érkezett vissza. Kaptunk pizzát, dinnyét, fagyit, csokoládét, kukoricát, könyvet, parfümöt, kekszet, játékot, fülbevalót.

Ezt a napot megkoronázta az esti program a szalézi nővéreknél. Nagy szeretettel és sok-sok izgalmas játékkal vártak minket az animátorok, ezen a napon a „takarodó” is kicsit későbbre tolódott.

A táborban az esti huncutkodás sem maradt el, ami velejárója egy ilyen tábornak. Pedig mi, felnőttek azt gondoltuk,

A kazincbarcikai tanodások Egerben táboroztak

Nyári oratórium a kazincbarcikai szalézi plébánián

hogy a napi 8-10 km gyaloglás kellőképpen lefárasztja a gyerekeket. Hamar rádöbrentünk, hogy tévedtünk!

Péntek reggel kicsit szomorúan ébredtek a gyerekek, maradni szerettek volna. Jóleső mondatokkal bombáztak minket: „Miért nem tart még egy hétig? „Muszáj haza menni?” „Olyan jó volt itt veletek!” Egy táborban mindig nagyon jó, hogy egy mélyebb, bizalmi kapcsolatot tudunk kialakítani a gyerekekkel.

Minden nap jól telt el, soha nem unatkoztunk, sok-sok élménnyel gazdagodtunk mi, felnőttek is, és a gyerekek is.

Az étkezések zökkenőmentes lebonyolításában önkéntes segítőink, munkatársaink vállaltak szerepet: Kati néni, Judit néni és Marika néni. Nagyon köszönjük a munkájukat!

A tábor helyszínét, az ebédet, a belépőket az Egri Karitászszerzőbizottság biztosította a gyerekek számára. Ezúton is nagyon hálásak vagyunk nekik és köszönjük a nagy lehetőséget!

Végül minden Tanodás nevében köszönjük János atya, Robi atya, Kati néni, Szabolcs és a fiatalok munkáját!

Molnár Mariann

Nyári Oratórium a szalézi plébánián

— Az idén is több nyári tábort szerveztünk a szaléziak Kazincbarcikán. A sorban az első a hagyományosan megszervezett nyári oratórium volt a plébánián. A mintegy száz gyerek az animátorokkal és a felnőtt segítőikkel együtt két héten át kereste az utat az igazi boldogsághoz.

A reggeli animációkban a gyerekek megismerkedhettek két jó baráttal, akik hol

könnyebb, hol nehezebb szituációkban tanulhatták meg, hogy mik is az igazán fontos dolgok az életben. Így fedeztünk fel olyan elengedhetetlen kulcsszavakat, mint például az együttérzés, a szeretet kimutatása, a barátság, az alázatosság, a vidámság, az ima, a kötelezettség. Ezen, illetve több szent példáján keresztül is megismerhettük az életszentség útját.

Rengeteg csodálatos élményben lehetett részünk. Volt kutyabemutató, íjászat, sokféle kézműves foglalkozás, fafaragás, labdás bemutató. Ezeket a programokat a gyerekek nem csak hogy élvezték, de rajtuk keresztül fejlődhetek is és az emberi, baráti kapcsolataikat is építhették. A legkedveltebb programok közé számított a vizes nap, ahol nagyon jól szórakoztunk, illetve a rendőrbemutató, ami- ben sok hasznos dolgot tudhattunk meg, sőt, még a rendőrautót is kipróbálhattuk egy körre. Kiemelt program volt még a kisebbek kirándulása a dédestapolcsányi

víztározóhoz, valamint a Don Bosco Sportközpont nyújtotta élmények: trambulin, kidobó, bowling stb.

A két hét csúcspontja az utolsó napi záró program volt. Szentmisével kezdtük az ünneplést, melyet Ábrahám Béla tartományfőnök atya tartott. Azért is volt különös ez a szentmise, mert ennek keretében került sor 11 kisanimátor és egy animátor (Emri Dániel) ígéretételére. Hálát adtuk a Jóistennek az elmúlt napok élményeiért, és hogy együtt kereshettük az életszentség útját. A mise és a közös csoportkép után a templom előtt folytattuk az ünneplést. A gyerekek különböző műsorszámokkal készültek, amelyeket a gála keretében mutathattak be. A műsor végén került sor az eredményhirdetésre és az animátorok humoros meglepetés műsorára. De még ezzel sem ért véget a nap: közös szalonnasütésre hívtuk a családokat, ami vidám énekléssel és közös együttléttel folytatódott egészen éjszaká-

A Szent Péter és Pál Iskola táborozói Káptalanfüreden

ig. A gyerekek visszajelzései és saját tapasztalataink alapján úgy véljük, hogy sikeres tábort zárhattunk, reméljük, jövőre is legalább ilyen jó lesz a nyári együtt-létünk.

Juhász Attila és Tóth Péter SDB

ÓBUDA

Óbudai Nyár 2019 – Néhány mondatban szeretném összegezni rendházunk nyári történeteit a teljesség igénye nélkül. Vágjunk tehát bele:

Június 11-én jutalomkirándulás volt a Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola diákjainak. Úti célunk a tatai vár volt.

Június 24–28. között zajlott Nyári Oratóriumunk első hete.

Június 30–július 5. között tartottuk a Szent Péter és Pál Iskola táborát Káptalanfüreden. 65 gyermek és 6 kísérő vett részt, de most egy másik (nem a megszokott) táborhelyen. Programjainkat fürdőzés, játék, túra és vidám együttlétek alkották. Igazgatónk is meglátogatott minket, dinnyekészletét a hóra alá csapva. Témánk az öt érzékszerv volt. Számomra igen emlékezetes maradt a vasárnapi nyitó szentmise és a közös esti imádságok, burkolt szúnyogvadászattal egybekötve. Remek volt a hangulat, és ez az arcokon is látható volt! ☺

Július 6–10. között kápolnánk közösségi tábora volt Zselickisfaludon.

Július 22–27. között volt a Tanya-tábor Jászszenlázslón. Itt csupán egy napot töltöttem, valójában egy szentmise miatt mentem, amiért mindent megtesz egy

Óbudai nyári oratórium „Fedezd fel Őt!”

jóraláló pap, de jó volt látni ezt a miliőt is. Évek óta szerveződik ez a tábor, az Ónodi család jóvoltából is, ahol a jó alföldi légkörnek köszönhetően elcsitul a zaj, és bennünk is leülepszik valami... 35 résztvevő élte át a csend és a természet közelségét.

Július 29–augusztus 2. között zajlott a Tiszafüredi Ifjúsági Tábor. Ez nőtt a szívemhez leginkább, aki ott volt vagy segített szervezni, no, az tudja. Az Óbudai Önkormányzat jóvoltából lehattunk ismét ott; Szombathelyről 13-an, Óbudáról 25-en és Kárpátaljáról (Szöllősi járás) 24-en és még az öt lelkes szervező. Minden volt – majdnem ☺ – ami tavaly is: csoportverseny, tábortűz, tiszta-tavi hajókázás, sok strand és finom ebédek. Szövegettek barátságokat, és jó volt látni az ismerős arcokat is. Külön szint hoztak nekünk a kárpátaljai gyerekek, akik nagyon hamar beilleszkedtek, és együtt mozdultak a többiekkel. Ünnepi szentmisénk a tiszafüredi Nagyboldogasszony-templomban

volt, ahol profi ministránsok és Fülöp János atya remek prédikációja emelte szívünket. A befejezés ismét hamar eljött, és volt, aki könnyes szemmel búcsúzkodott. Sebaj, így van ez rendjén, kis barátaim!

Mint kápolnaigazgató, az óbudai szalézák nevében is hálás szívvel köszönöm táborszervezőink munkáját, fáradságát!

P. Márkus Zoltán SDB

Rendhagyó nyári oratórium – Az idei nyári oratórium mottója: „Fedezd fel Őt!” Ezzel a gondolattal csatlakozunk az idei strennához: „A szentség téged is vár!”

A tábor alatt a *Léghajóval a világ körül* című könyv főszereplőinek: Gerry bácsinak, Emmának, Ivánnak és Konrádnak a kalandjait követtük nyomon. Gerry bácsi és a gyerekek egy varázslatos főzet megívása után képesek beszélni az állatokkal, így jobban megismerik őket és sokat tudnak tanulni tőlük. A csapattal együtt mi is

Tiszafüredi Ifjúsági Tábor

Óbuda – Óvodai ballagás

minden nap felfedezünk valamit Istentől a természet szépségeiben, az állatokkal való társalgásban, hiszen minden élőlény egy kicsit mást mutat meg Belőle, amellyel mi is gazdagodhatunk és közelebb juthatunk az életszentséghez.

A óbudai tábor idén is kéthetes: június utolsó és augusztus utolsó hete.

Rendkívüli körülmény, hogy a Bécsi úti bontási munkák miatt a Péter Pál Iskolában volt (lesz) a bázisunk. Innen megyünk különböző helyszínekre, ami a kb. 200 fős létszámmal nem olyan egyszerű. Voltunk a Hajógyári szigeten, a Laborc utcai sportközpontban, a Római strandon és csoportonként még sok-sok helyszínen. Zárómisénk a Péter Pál-templomban volt, ahol új animátorokat is avattunk.

A gyerekek és a fiatalok (animátorok, segítők) sok élménnyel gazdagodtak és reményeink szerint közelebb kerültek az életszentséghez.

Kővári László SDB

Szent Péter és Pál Szalézi Óvoda

Ballagás az oviban – Mérföldkőhöz érkeztek a Katica és a Pillangó csoportos gyerekek, hiszen elballagtak óvodánkból, ősztől már az iskola padjait fogják koptatni. Minden óvodás nagy izgalommal készült a „nagyok” búcsújára. Márkus Zoli atya az óvodában mise keretén belül, Ábrahám Béla atya pedig a szalézi templomban búcsúztatta el a nagycsoportosokat. Ezt megelőzte egy utolsó közös egésznapos állatkerti látogatás, búcsú fagyizás és táncházzal egybekötött gyermeknap az óvodában.

Jó érzés, hogy legtöbb gyermekünk a Péter Pál iskolába megy. Vannak olyan

tűk legjobbjainkat, ők jutalmat és oklevelet kaptak a bizonyítványuk mellé, a Mozgóképfilm- és animációkészítő diákok vizsgafilmjeit pedig hagyományosan, mozi vetítés keretében mutattuk be a Kult Café-ban.

Júniusban – mint már sok éve – most is nyári alkotótáborba vonultak művészeti szakos tanulóink, hogy Zebegény festői hangulatában, a közösen alkotás örömeivel fejlesszék technikáikat, kössenek életre szóló barátságokat és élményekkel feltöltődve térjenek majd vissza össze. A helyszínen született fotók alapján nyugtázhatjuk, hogy az idei tábor is „hozta” azt a plusz értéket, ami miatt

A SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium zebegényi művészeti tábora

elballagó gyermekek, akiknek kistestvérei még az elkövetkezendő években is hozzánk fognak járni óvodába, így gyakran fogunk találkozni velük szeptembertől is, a búcsú tehát nem végleges.

Bihari Nóra

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

2019 nyár – Sűrű és tartalmas volt az évvégi hajrá iskolánkban, de sikeres tanévet tudhatunk magunk mögött. A májusi vizsgaidőszakban több, mint 300 tanulóknak vágott neki az OKJ vizsgáknak és szerzett sikeresen szakmai bizonyítványt! Vizsgaremekeiket látva csodás élményekkel gazdagodtunk mi magunk is és büszkén engedjük útjukra végzős diákjainkat. Az ünnepélyes tanévzárón kiemel-

életre hívtuk az elsőt, és ami miatt diákjaink kedvenc nyárindító programja Zebegény.

De nem csak diákjaink kezdték feltöltödni a nyári időszakot, hanem kollégáink is, hiszen a csíksomlyói búcsú alkalmával néhányuknak lehetősége volt a szalézi közösség tagjaként részt venni a Ferenc pápa által celebrált szentmisén. A lelkes zárandokokat az esős időjárás sem akadályozta, hiszen ahol több százezer ember egyként imádkozik, az valóban egyfajta csodaként élehető meg.

A tanév végeztével a nevelőtestületi kirándulás sem maradt el, ezúttal a Törley pincészet hűvös alagútjait jártuk végig, szakszerű idegenvezetés keretében. A Törley család izgalmas és fordulatokban bővelkedő életútja példaértékű, a pezsgő-

gyártásba vetett töretlen hitüknek pedig bizonyítéka az a csodás hagyaték, melyet gondos és szakértő kezek töltenek palackba nap, mint nap és amely méltóképpen viszi jó hírünket a nagyvilágba.

Az évzárás mellett fontos persze az előretekintés is, hiszen a közeledő új tanév új kihívásokat tartogat. A következő tanévben iskolánkban útjára indul a duális képzés, amely első körben informatikai rendszerüzemeltető diákjainkat érinti. Az elméleti tudás és a gyakorlati tapasztalat párhuzamos ötvözése egy olyan előremutató oktatásszervezési keret, amely érdemben segíti a későbbi elhelyezkedés lehetőségét. Partnereinkkel azon dolgozunk, hogy a program beindítása zökkenőmentes legyen és diákjaink profitáljanak az együttműködésből.

Addig is nyitott kapukkal várjuk az új tanulóinkat a nyár folyamán minden csütörtökön, s reméljük, hogy szeptemberre megtelnek élettél a tantermek és a közösségi terek is! Tartalmas, szép nyarat kívánunk a szalézi közösség minden tagjának!

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

ÚJPEST

Szalézi Nyári Tábor – Gyenesdiás – Hagyományos „ottalvós” táborunkat idén június 24–28 között tartottuk Gyenesdiáson. Az öt nap alatt az idei strennát próbáltuk megérteni három fiatal fiú, Gastini Károly, Magone Mihály és Besucco Ferenc példája által, akiket Don Bosco segített a szentség felé vezető úton. Hétfőn hosszú vonatút után érkezünk meg a karmelita nővérek Szent József

Újpesti nyári oratórium a Clarisseumban

házába, ahol a délután ismerkedéssel, játékkal, összerázódással telt. A második napon a közeli Nagymező felé vettük az irányt, ahol ellátogattunk a Festetics-kilátóba, sokat játszottunk, métáztunk, a vállalkozóbb kedvűek pedig a hegyoldalon található fénykereszthez is eljutottak. Szerdán a nagyközségben akadályverseny volt a program, este pedig „lelki est”-en vettünk részt, amit jó hangulatú teaház követett. Csütörtökön a Diási Játékstrandon pancsoltunk, este pedig a „Ki mit tud?”-on mutatták meg a gyerekek és animátorok a legviccesebb arcukat. Pénteken a záró szentmise után még egy gyors, de annál izgalmasabb számháborút játszottunk, majd indultunk is vonat-tal haza.

Reméljük, mindenki pozitív élményekkel

gazdagodva tért haza, és jövőre is együtt táborozhatunk!

Groszmann Kinga

Újpesti nyári oratórium 2019 – Az idei napközis hetünket augusztus 5. és 9. között tartottuk. Ennek a fontos eseménynek az idei helyszíne a Clarisseum Szent István Király Plébánia volt. A tábor mottója: „A szentség téged is vár!”, ami az idei év strennája is egyben. Az animátorok lelkesen és vidáman várták a gyerekeket a szépen feldíszített, új helyen, ahol sok játék és vidámság fogadta a kicsiket és nagyokat egyaránt. A hétfői napot egy közös nagy bansolással kezdtük, majd az ismerkedős játékokkal fokoztuk a hangulatot. A tábort Pali atya nyitotta meg, valamint gondolatait osz-

Újpesti nyári tábor Gyenesdiáson

Nyergesújfalu – Nyári Napközi Oratórium „Mi a te szupererőd?”

totta meg az egybegyűltekkal. Izgalmas pillanat következett ezután, ugyanis a csoportok beosztására került sor. A júniusi táborunkhoz hasonlóan a csapatok három színben tündököltek: piros, fehér és zöld. Az idősebb táborozó korosztály számára egy újabb csapattal egészítettük ki az előző hármat, a kalandcsoporttal. A nyitó szentmisén öt új animátor tett ígéretet, a régi animátorok pedig büszkén újították meg ígéretüket. A délutáni program a bazárjáték volt, ahol feladatokat kellett megoldaniuk a fiataloknak. Az állomásokon összegyűjtött pontokon tudtak „vásárolni” tárgyakat a gyerekek. Másnap Szent Imre herceg került a középpontba. Nemcsak a róla szóló előadásban, de még a reggeli imában is fény derült életének főbb mozzanataira, tetteire, amikkel példát mutat nekünk. A keddi napunkon kirándulni mentünk Pilisborosjenőre, ahol az *Egri csillagok* című filmet is forgatták. Az ottani „egri várnál” egy remek számháborút játszottunk, amit a gyerekek és az animátorok is élveztek. Eközben a kalandcsoport a budai Várba, a Mátyás-templomba és a Bazilikába látogatott el. A városnézés után visszatértünk a Clarisseumba, ahol közösen megfőzték az ebédet. A keddi fáradtságának nyoma sem volt a szerdai napon, mindenki nagy mosollyal az arcán jelent meg. Szerdán a környezetvédelmen volt

a hangsúly. A reggeli imát és előadást megtartók a környezettudatosságra, valamint bolygónk védelmére hívták fel a jelenlévők figyelmét. A komoly téma után Csány Marci látogatott meg minket, aki sok országban járt már és kereste fel az ottani szaléziakat, az ott gyűjtött tapasztalatait, élményeit osztotta meg velünk. A délután folyamán kézműves foglalkozásokon alkothattak szép dolgokat a résztvevők. Olyan tárgyakat készíthettek a fiatalok, amik hasznosak lehetnek a hétköznapi életben, mégis környezetbarát termékek. Az idő egész nap meleg, napos volt, ezért vizes játékokra, feladatokra hívtuk a kicsiket és nagyokat. Csütörtökön Szent Erzsébet jóságáról, adakozásáról elméltünk, valamint egy feladatot is kaptak a gyerekek, mégpedig hogy figyeljenek oda egymásra, segítsék a másikat. Az Aquaworldben különösen fontos volt, hogy odafigyeljünk és vigyázzunk a másokra. A kicsit borongós idő ellenére mindenki jól érezte magát a medencékben vagy a csúszdákon. Ez a napunk is élményekben gazdag volt. Az utolsó napunkat reggeli imával és előadással kezdtük meg, amit egy színdarab követett. Ezen a pénteki napon Brenner János szerény magaviseletéről és a végéig kitartó hitéről emlékeztünk meg. Délelőtt bajnokságokon vehettek részt mindazok, akik szeretnek pingpongozni

vagy csocsózni, esetleg a léghoki és a pókfoci sem riasztja el. A bajnokságok után a lelkünket kellett felkészíteni a záró szentmisére, ahol hálát és köszönetet mondtunk Istennek a sok jóért és öröméért, ami a táborban ért minket. A nap további részében izgatottan készültünk a produkciókkal az esti gálára, melyet a szülőknek adtunk elő. Minden csoport készült előadással, de akadtak, akik egyéniben, vagy kisebb csapatban mutatták meg tehetségüket. A műsor után az eredményhirdetésre került sor. Gratulálunk a fehéreknek a győzelemhez, illetve a többi csapatnak is, akik végig ügyesen helyt álltak a tábor során. Az együtt töltött öt napunkat egy közös falatozással, beszélgetéssel zártuk, majd könnyes búcsút vettünk egymástól.

Köszönjük mindenkinek, aki idén is részt vett és azoknak, akik segítettek abban, hogy megint fantasztikus napokat töltsünk el együtt. Köszönjük a szalézi munkatársak munkáját, akik mindig készségesen varázsoltak az asztalra finom uzsonnát vagy tízórait, valamint Pali atya, Gábor atya, az animátorok és segítők munkájáért is hálásak vagyunk. Reméljük, jövőre is egy hasonlóan tartalmas hetet tudunk együtt eltölteni!

Gungl Katalin

Animátoravatás Nyergesújfalun

A nyergesújfalui Nyári Napközi Oratórium első hetének utolsó napján a tábori szentmise keretében hét új animátor tett animátori ígéretet és kapta meg a narancssárga kendőt Nguyen Hai Ly Jakab atya, oratóriumvezető és Ildigwe Emmanuel testvér kezéből a gyerekek nagy örömeire.

NYERGESÚJFALU

Nyári Oratórium 2019 – A tanév lezárása után nem szűnt meg az élet a nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskolában, ugyanis hamarosan birtokba vették az épületet az animátorok, hogy 13. alkalommal is egy fantasztikus nyári oratóriumot valósítsanak meg. A két hét alatt több mint 200 fiatal fordult meg a táborban, akik a környék településeiről érkeztek hozzánk. Már az első napokban sok új barátság született, s az izgalmas játékok csak tovább erősítették a csapatok összetartását. Az idei évben szuperhősökkel ismerkedhettünk meg, akik különböző nehézségekkel küzdöttek, de természetesen az animációk során mind-egyikre igyekeztünk megoldást találni,

hogy a lehető legjobban alakuljon a történet. Ehhez nagy segítség volt Laura Vicuña és Savio Domonkos, akik szerény, de határozott és lelkes főszereplői voltak az idei tábornak, s ők gyakran kérték a fiatalok segítségét is, hiszen végül velük sikerült a legnagyobb kihívásokat leküzdeni. Minden nap új gondolatokkal gazdagodhattunk, s hangsúlyt fektettünk arra, hogy jó tulajdonságainkat napról napra erősítsük. A tanulságok és lelki feltöltődés mellett a vidámságra és az új élmények szerzésére is törekedtünk, így nem meglepő, hogy a nap nagy része hangos nevetéssel, szurkolással és játékkal telt. Különösen szórakoztatónak ígérkezett a vizes nap, amikor a tűzoltósággal és mentőkkel való megismerkedés után hatalmas vízi csatákkal szerezhettek

pontokat a táborozók, másnap pedig a tatabányai Gyémánt Fürdőben is folytathattuk a fürdözést mindkét héten. Ellátogattunk Péliföldszentkeresztre is, ahol minden csapat saját gyümölcsfát ültetett emlékül. A következő évben visszatérünk majd, hogy a fiatalokkal együtt gondozzuk évről évre ezeket a fákat, s ne felejtjük el a 2019-es év tanulságait, élményeit és barátságait.

Kurdi Kata

BALASSAGYARMAT

Szalézi Nyári Tábor, avagy Eldobod az agyad!

– Sokan azt gondolják a szalézi táborokról, hogy ez egy jó megőrzőhely gyermekeiknek. De ahogyan ezt minden évben láthatjuk, a balassagyarmati Don Bosco Oratórium tábora egy katolikus tábor, ahol nemcsak vigyázunk a gyerekekre, hanem próbálunk valami pluszt is adni nekik. Szeretnénk, ha innen mindenki élményekkel telve menne haza. Az idei tábor (is) figyelembe véve, ez többségében sikerült.

A gyerekek rengeteg program közül választhattak, sőt, ezek már kiválogatott programok voltak, hiszen olyan sok ötletünk volt, hogy annyi már nem fért volna bele a kényelmes táborba.

Minden nap az „Egy perc és nyersz”-szel kezdődött. A gyerekek változatos ügyességi játékokon vehettek részt, így pontot szerezve csapataiknak. Ezek után a csodálatos színdarabok következtek, melyek témája idén az *Agymanók* című film jelenetei voltak. Ezekben az animátorok és kisanimátorok mellett a segítők is szerepeltek. Ezek után a „Boscotájm” következett (direkt így fonetikusán írva). Itt Don Bosco életének és kalandjainak részleteivel ismerkedhettünk meg. Utána Dóbiás Zsolt atya (magunk közt szólva DJ Zsolt atya) tartotta meg az imát. Ezek

Balassagyarmati Szalézi Nyári Tábor, avagy „Eldobod az agyad!”

Vácszentlászló – I. Szalézi Nyári Oratórium

Munkatársi ígérettétel a Clarisseumban

Ábrahám Béla tartományfőnök előtt június 20-án a Clarisseumban szentmise keretében munkatársi ígéretet tett Simon Zoltán állandó diakónus Vácszentlászlóról és felesége, Simon-Filó Éva. Isten segítse őket elköteleződésükben!

után sokszor a tábor dalát énekeltük, illetve a csatakiáltásaink hangoztak el („Egy család vagyunk!” és „Eldobod az agyad!”).

Ezt követően a gyerekek tízóráival megtöltötték az éhes bendőjüket, majd a csoportpercek következtek, ahol beszélgettünk az adott nap témájáról, játszottunk, énekeltünk, valamint az elején és a végén imádkoztunk. Utána ebéйдőig szabad program következett.

Ebéd után szintén kis pihenés és szabad játék volt, majd a bajnokságok és akadályverseny mellett többféle választható program (kártyatrükkök, mentős előadás és még nagyon sok minden...) is akadt. Volt olyan nap, amikor a tűzoltók jöttek és sikeresen eloltották a forróságot s nem sokan maradtak szárazon! Délután,

uzsonna után a nap második színdarabja következett, majd zárás és bans. Hozzá kell tenni, hogy a jó zene egész nap szólt és bansolni, karaokézni is bármikor lehetett.

A tábor összetartó fő „pillérek” közt volt Istvanovszki Dia, aki a dekorációért volt felelős, Hrubíák Laura, aki az animáción kívül a szervezésbe is sokat fektetett és végül, de cseppet sem utolsósorban Demény Anna, aki Don Bosco pedagógiáját szem előtt tartva vezette ezt a táborot, sok ember elmondása alapján az eddigi legjobbá téve azt.

Kiemelkedően fontos volt számomra a csoportvezető társammal való összhang, hogy mindent meg tudtunk beszélni, ez az életre nevelt. Külön köszönet illeti Rusznák Balázst, aki mint animátor volt

végig mellettem és velem a csoport élén, s nem mellesleg az egyik jóbarátom, aki emellett a tábori program felelőse is volt. El kell mondjam a magam, de szerintem sok kisanimátortársam, segítő és animátor nevében is, hogy ez az év egyik legjobb időszaka. Lefáraszt, de egyben fel is tölt energiával.

A végén pedig, amikor láttam a csoportom színdarabját, vagy amikor együtt énekeltük a „Nélküled”-et és amikor a csoportom tagjai elérzékenyülten jöttek oda elbúcsúzni, ezek a legszebb és legfelemelőbb pillanatok.

Az csak hab a tortán, hogy minden segítőnek és animátornak van egy borítékja, ahová mindenki írhat közlünk egy-két jó gondolatot, akár név nélkül is. Ezeket az üzeneteket olvasgatva látja az ember a munkája eredményét és ritkán még azt is, amin javítania kéne. Ezek mind kihatnak a nyárra is, de már az iskolai időszakra is, hiszen nagy lelkesedéssel várjuk a szeptembert, amikor újra indulhatnak a pénteki oratóriumok.

Kiss Máttyás

VÁCSZENTLÁSZLÓ

Az I. Szalézi Nyári Oratórium – „Örömtök teljes legyen!” – Vácszentlászlón első alkalommal tartottak szalézi nyári oratóriumot Simon Zoltán szalézi munkatárs, állandó diakónus szervezésében és vezetésével.

A téma az életszentség és az öröm volt. Jézus szavait vettük alapul Jn 15,1-17 szerint, az öröm igazi és tiszta forrására, Istenre tekintettünk.

A nyitó szentmisén Biet Pál szalézi atya szalézi animátorrá avatta Dohor Bálintot és Dohor Olivért, valamint kisanimátori ígéretet tett Fazekas Alexandra, Kerek Petra, Kovács Alíz, Molnár Kitti és Szabó Anna.

Négy szalézi szenten, Bosco Szent Jánoson, Savio Szent Domonkoson, Mazzarello Szent Márián és Boldog Sándor Istvánon keresztül fedeztük fel a Lélek gyümölcseit, amelyek az örök boldogságra vezetnek bennünket.

Rendhagyó módon csütörtökön Mogyoródra kirándultunk a Segítő Szűz Mária Leányai, Don Bosco Nővérekhez, ahol a négy héten át tartó 200 fős oratóriumba csatlakoztunk be egy napra.

Pénteken Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök atya mutatta be a zárómisét Palya János plébánosunkkal közösen.

A gyerekek és a fiatalok nevében is kö-

szönünk minden imádságot, segítséget és támogatást, amellyel az oratórium megvalósulhatott!

Simon Zoltán SC

EGER

Egri nyár – A nyári oratórium június utolsó és július első hetében zajlott. A családi nap délutánján sajnos szakadt az eső, de azon kívül az egész tábor ideje alatt élvezhettük a jó időt.

Egy átlagos napunkat nagycsoporttal kezdtük, ahol minden nap bemutattunk egy-egy rövidke színdarabot, a témához kapcsolódóan. Vezérgondolatunk az idei Strennához kapcsolódott: „*Indulj el Te is az úton!*” – mármint az életszentség útján! A színdarabok segítségével, két szalézi szent életpéldáján keresztül próbáltunk útra kelni. Az első héten Boldog Sándor István életével ismerkedhettek meg a gyerekek, a másodikon pedig Mazzarelli Szent Máriaéval. A nagycsoport után kiscsoportokba rendeződtünk, összesen hétbe. Itt minden nap megbeszéltük az aznapi színdarabot. A beszélgetések által jobban megismerhettük a gyerekeket is. A kiscsoport utáni rövid szünetet a kézműves foglalkozások követték. Mindenki megtalálhatta a kedvére való elfoglaltságot és készíthetett valami szépet. Ebéd után mindenki saját kedvére játszhatott, később pedig szervezett, közös játékot játszottunk, uzsonnáztunk, majd a záróimával véget érhetett egy nap. Persze ekkor még nem ment el mindenki, sokan maradtak játszani és a misére is, amire már a szülők is jöhettek.

Az első héten pénteken Budapestre kirándultunk. Meglátogattuk a Clarisseumot, ezzel is elmélyítve a Sándor Istvánról hallottakat. Utána az Elevenparkba látogattunk, ahol a gyerekek kiélhették magukat a rengeteg játéknak köszönhetően, amit persze mi is ugyanúgy élveztünk. A második hét keddjén egri kirándulásunk volt, ahol délelőtt a Varázstoronyban voltunk, délután pedig az Érsekkertben játszottunk. Azt hiszem, ki lehet jelenteni, hogy ezt a napot is mindenki nagyon élvezte.

Nekem ez volt az első oratóriumom, de biztos, hogy nem az utolsó. Rendkívüli élmény volt megtapasztalni a gyerekek szeretetét és velük tölteni ezt a két hetet. Ez előtt még nem voltam hasonló közösségben, ami olyan, mint egy nagy család, mely boldogan és rengeteg szeretetben él Isten közelségében. Elsőre talán úgy

Szalézi nyári oratórium Tordason

Június 17-21. között Nyári Oratórium volt a Segítő Szűz Mária Leányai tordasi általános iskolájában. Egyházy Kata nővér és a segítők szívüket-lelküket beleadták a programokba. Az utolsó napon a zárómisén három lelkes animátor felavatására is sor került. Isten tartsa meg őket továbbra is közöttünk!

éreztem, elfáradtam, de lélekben teljesen feltöltődtem a sok szeretetnek köszönhetően, amit kaptam, és remélem, hogy legalább feleannyit én is tudtam adni.

Bambuk Beáta

PESTHIDEGKÚT

Nyári Oratórium – 2019. június 24-én megkezdődött a Nyári Oratórium napközis tábor, ahol a Magyar Kormány támogatásával két héten keresztül, hétfőtől péntekig összesen 205 gyerek tölthette szünidejét. S bár táborunk helyszíne elsődlegesen a pesthidegkúti plébánia ud-

vara, a Don Bosco nővérek oratóriuma és a Don Bosco Ház volt, a közösség az első hét folyamán Visegrádra, a második héten pedig a Hármashatár-hegyre, a Guckler Károly kilátóhoz is kirándult. A 30 fős önkéntes szervezőgárda gimnazista és egyetemista fiatalokból állt, akik szalézi animátorokként és segítőként a játékokba bekapcsolódva felügyelték és kísérték a résztvevő gyermekeket.

Az idei tábor mottója: „*Ez a legszebb utazás, hisz oly csodás a cél!*” - volt. A *Herkules* című rajzfilm segítségével és Don Bosco példáját követve igyekeztünk

Az egri Nyári Oratórium résztvevői az újpesti Clarisseumba látogattak

Első fogadalom a Don Bosco Nővéreknél

Augusztus 6-án Rómában a Santa Maria della Speranza plébániatemplomban 11 szalézi nővér tette le első szerzetesi fogadalmát Yvonne Reungoat generális anyja kezébe, közöttük Tóth Ugyonka Helga a vajdasági Tornyosról, aki a Magyarországon szolgáló szalézi nővérek közösségét erősíti majd.

a gyermekek szívébe vésni, hogy nincsenek egyedül a világban. Célunk az volt, hogy segítsünk a fiataloknak „jó kereszténynek és becsületes állampolgárnak” lenni Don Bosco lelkisége szerint.

Gyermekek a délelőtti folyamán kézműves foglalkozáson a kézügyességüket tudták fejleszteni. A fiúk között népszerű volt a csipesztechnika és a pirográfia, a lányok inkább a varrást, fonást és a nemezelést részesítették előnyben. Délután pedig szakkörökön csillogtathatták meg talentumaikat. A mozgékonyabbakat a sport szakkör várta szeretettel, a táncoslábúak pedig a bans, a torna és a modern tánc közül válogathattak. A merészebbek a színészi és énekesi tudásukat mutathatták meg. Végül, de nem utolsó sorban, az informatika iránt érdeklődők a Stop Mo-

tion szakkörön prezentálhatták tudásukat. A két hét fénypontja a gála volt, ahol egymásnak és a szülőknek mutatták meg szorgos munkájuk gyümölcsét a gyerekek.

Minden résztvevő kedvence a vizes nap volt, ahol a nagy forráság ellen vízzel locsolták egymást. Színes csapatjátékok várták a gyerekeket délelőtt, délután pedig a csúzdán csúszkálva élvezhették a meleget.

Wehner Johanna és Mocsári Betti

Oroszlányi tábor – Amikor idén újra szóba jött az oroszlányi tábor, kicsit magabiztosabban tudtam hozzáállni, hiszen már voltam ott tavaly is. A kíváncsiság, hogy kik lesznek ott és vajon mi várhat rák idén, most is ugyanúgy égetett.

Kora reggel indultunk és az út alatt mindenkinek eszébe jutott egy-két történet az elmúlt két évből, amióta Oroszlányba járunk. Mire megérkeztünk, a tavalyi

Oroszlányi tábor

Pesthidegkút – Nyári Oratórium

évhez hasonlóan minden gyerek ott volt már és izgatottan vártak minket. András atya – a helyi plébános – rögtön egybehívott mindenkit és egy gyors összefoglalóval az előző évi táborról felelevenítette az emlékeinket. Ezután már könnyebb volt újra megtalálni a közös hangot.

A következő program az ismerkedés volt, majd egy rövid filmrészlet a *Herkules*ből imával összekötve és egy csoportbeszélgetés. Számomra nagyon meglepő volt, hogy mennyit változtak a gyerekek ez alatt az egy év alatt. Mindenki meghallgatta a másikat, és persze a kisebbek jöttek az állandó kérdéseikkel, de mégis olyan más volt. Ezután mise, majd ebéd következett, amit a nagyjáték és a kézműves követett. A keddi napunk hasonlóan telt, és mivel annyira tetszett nekik a hétfői számháború, ezen a napon is azt játszottuk. Szerdán Tatára mentünk kirándulni. Az úton rengeteget énekeltünk különböző dalokat, énekeket. Tatán egy „kisvonat” vitt körbe minket, így könnyebben megtekinthettük a helyi látványosságokat. Ezután volt egy kis szabadidő, mikor lehetett frizbizni, vagy lemenni a tópartra, majd továbbmentünk egy tanösvényre, ahol rengeteg halat, békát, siklót és különféle növényeket láttunk. Végül pedig strandoltunk is egyet. Csütörtökön Majkra mentünk el. Először megnéztük a Bányász Múzeumot, ami irtó érdekes volt. Körbejártunk mindent, és mindenhol megtudtuk, mit, hogyan és mire használtak. Végül bementünk egy látogatóknak kialakított bányarészbe, ahol tanulmányoztuk, tulajdonképpen, hogy is működhetett ez, majd csille kosikkal mentünk egy kört. Ezután meg-

néztük a kamalduli rend egykori rendházát, amit aztán rengetegféleképpen használtak újra, most múzeumként funkcionál. Innen indultunk vissza, menet közben eleredt az eső, ám a gyerekek jókedvét ez sem törte meg. Először imádkoztunk, hogy ne ázzunk el annyira, aztán énekelve mentünk tovább. A tábortűz még az eső ellenére sem maradhatott el, így ezzel zártuk a napunkat. Pénteken megnéztük a *Herkules* utolsó részletét és egy ima után megint kiscsoportos beszélgetés jött, majd elmentünk egy kosárpá-

lyára és ott métáztunk. Annyira élvezték a gyerekek, hogy vissza se akartak menni. Miután visszamentünk, volt egy kis szabadidő, majd mise következett, ami után ebéd, végül pedig kézművessel zártuk a hetet.

Összességében úgy gondolom, hogy egy igazán tartalmas hetet zárhattunk és rengeteg élménnyel, tapasztalattal térhettünk haza. Én iszonyúan élveztem az ott töltött időt és sok mindent tanultam. Remélem jövőre is részese lehetek majd a tábornak.

Horváth Sára

Emléktáblát avattak Vámos József szalézi atya szülőházán

Szülőfalujában, a Vas megyei Harasztifalun a Szent Lászlórol elnevezett helyi hagyományőrző egyesület jóvoltából augusztus 12-én emléktáblát avattak az egykori szalézi tartományfőnök, Vámos József atya szülőházának falán. A szaléziakat Csány Péter atya, szombathelyi igazgató, plébános képviselte.

József atya tehetségével, sugárzó alázatos emberségével, buzgó jámborságával és vidámságával mindenfelé nagy tiszteletnek örvendett, a magyar szaléziánium számára jó hírnevet teremtve. Elöljárói tisztségében megerősítő látogatása közben halt meg rendtársa karjában, aki utolsó kenetben és a végső úturalóban részesítette.

A 27. Szombathelyi Szalézi Nyári Oratórium – 230 táborozó Székely János püspök atyával

BoscoFeszt 2019 Péliföldszentkereszt

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Ábrahám Béla SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziak@gmail.com; honlap: www.szaleziak.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: Emmanuel Ilodigwe örökfogadalma után a fiatalokkal

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Seres Ottó

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.